

بسم الله الرحمن الرحيم

سكروٲل ٲه ابرو كنبل

(شعري ٲولكه)

محمد خليل مهمور مسلد

Ketabton.com

تړون

د هغو بي درکه پښتنو په نوم چې تر مودو
مودو په خپل وطن کښي بي درکه دي- او
خويندي، ميندي يې د راتلو لارو ته گوري-

په تابه بوتې زرغونه وي
زه خواره هيله د راتلو درته لرمه

ټول حقونه دليکوال سره خوندي دي

د کتاب نوم :	سکروتي په ايرو کښې
ليکوال :	محمد خليل مهجور مسيد
اول چاپ :	۲۰۲۱ م
کمپوزنگ :	رياض ساحل (03412311323)
ټاټل :	حمد الله (خوازه خېله بازار، سوات)
شمېر :	۱۰۰۰
بيعه :	۲۵۰ روپۍ

د مېلاوېدو درک:

- يونيورسټي بک ايجنسي پېښور
- اباسين کتاب پلورنځايي (قصبه کالوني، کراچي)
- صاحبزاده سټيشنرز اپنډ بک سيلرز ډېره اسماعيل خان
- عبدالله بک ايجنسي بولان مارکيټ ټانک-خېبر پښتونخوا

سرلیک

بسم الله الرحمن الرحيم

وايي د مشرانو خبرې د کاني کرښې وي - متل دای - " د لمر په وړانگو کښې ډېوې بلؤل کار د حماقت دای " بېشکه ساده توب خو خود دای چې پر آسمان ځلانده لمر وي ، او يو څوک په ورغوي ډېوه گۍ گرځوي خلکو ته د لمر وړانگې ښايي -- بالکل همدغسې د ادب د يو ادنا وگرکي تاثرات د يو لوړ ادبي شخصيت په باب بې معنا او بې ارزښته وي -

د يو چا په ژوند ، شخصيت، علوميت او چوپړ ليکنې هسې هم مشکل کار دای او بيا چې يو زده کوونکی د ښوونکي په حقله يا مريد د خپل پير په باب قلم پورته کوي په تور ژمي تخرگونه خولې کوي او بيا چې د هار تاوده سبا ، بېگيا وي او په هسې تاودشت کښې په ايرو کښې د سکروټو چنؤل وي - خولې څه چې لکه د اهنگر په بټۍ کښې د اوسپنې ويلول دي -

مور د غرونو خلک يو غرونو کښې گرځېدل راگرځېدل سره بلد يو - کله کله به چې په چگو غرو ختلو بيا مو اول د لارې تعين کولو چې له کوم لوري به خېژو -

د عليقدر محترم زما پير او غايبانه استاد محمد خليل مهجور صېب شخصيت هم هغه لوړ غردای چې سرای وار خطا کوي چې د شتمن شخصيت يې په کوم اړخ اول خبره پېل کړم -

د عاليقدر محمد خليل مهجور صېب پيژندگلوي زمور و خلکو (وزیرستانیانو) ته څه خاص اړتیا نه لري ځکه چې دې هغه د نوم او نېکنامۍ سره زمور واره زاره بلد دي - البته د وزیرستان نه بهر پښتنو ته د ور پېژندلو په خاطر دې عليقدر له تعارف پېل کؤم -

د عليقدر خپل نوم محمد خليل دای په کلي - گاونډ کبني د استاد خليل يا ډاکټر خليل په نوم پېژانده شي - او د ادب په نړۍ کبني يې ځان ته د مهجور تخلص خوښ کړای دای - مهجور صېب په قام مسيد / ماسيد دای - په ماسيد کبني منزای دای او بيا په منزي کبني د برومي خپل قبيله سره تعلق لري - د وزيرستان په منځنۍ منطقه ډيلي / شنکۍ کبني يې د مارچ په 15مه نېټه کال 1951 کبني د نوموړي ارواښاد محمد يعقوب خان په ديني کورنۍ کبني سترگې وغړولې - د عاليقدر مهجور صېب نيکه چې وزيرستان کبني د "ابا" په نوم پېژنده شو يو لوی ولي الله تېر شوای دای - همدغه لامل دای چې په گرده منطقه کبني د عليقدر کورنۍ ته خلک د قدر په نظر گوري -

استاد مهجور صېب لومړنۍ زده کړې په خپل کلي کبني تر سره کړې بيا تر اتم ټولگي پورې دې کړمه مېدل اسکول (منځنۍ ښوونځی) کبني پاتې شو او د هايي سکول (عالي ښوونځی) کانينگرم نه يې په کال (1965 - 66) کبني د لسم ټولگي سند تر لاسه کړو -

دارنگ يې د ټانک کالج (پوهنځی) کبني د دولسم ټولگي پورې زده کړې وکړې او بيا کال 1969 کبني يې په وانه کبني د ډسپنسر د تربیې سند واخيست -

د ډسپنسر د تربیې نه پس هغه په کال 1970 کبني جمرو د خېبر ایجنسۍ کبني په دارالمعلمين / ايليمينټري کالج کبني داخله واخيسته او په تکميل يې په کال 1971 کبني د نوبار تحصيل اضافېل کبني په حېث د يو معلم / ښوونکي کار پېل کړ -

بيا د ښوونکي په حېث وزيرستان ته راغی او د خپل کلي سره دوه درې کلوميتره نژدې هايي سکول شنکۍ کبني يې د درس او تدريس کار پېل کړو - هغه د تدريس په علومو کبني د سي ټي او بي اېل سندونه هم

اخیستی دي - مهجور صېب تر ریتایرمنت پورې د درس او تدریس مبارکې دندې سره وابسته پاتې شو او بیا په کال 1998 م کښې د کورني مشکلاتو لامله د حکومتی خدماتو نه رخصت/لاس واخیست-

علیقدر مهجور صېب د درس او تدریس نه علاوه په نورو وختونو کښې د طبابت کار هم کاوۀ - هغه یو تکړه منلے حکیم او طبی ماهر هم دای د کلي په خوا کښې د " ډیلې بازارگوټي " کښې یې تر هغه وخته دغه انسانی خدمت کاوۀ چې نابیره په گړد وزیرستان یوه توره سیلی راغله او وزیرستان ړنگ شو - مهجور صېب هم لکه د نورو کلیوالو په نۀ زړه له کلي کډه وکړه او اول ټانک - ډبره اسماعیل خان کښې دبره شو چې د وطن د رغېدلو جوړېدلو امید یې پاتې نۀ شو د سمندر و غاړه کراچی - ته یې کډه وکړه او نن سبا د کراچی - په سترېسار کې د ژوند پاتې سبا بېگا اړوي - او باوجود د ناروغۍ او زړېوډۍ د خلکو په کلک اصرار او غوښتنه دارو درمل مریضانو ته ورکوي - خدای متعال دې صحت ورکړي چې له فېضه یې تر ډبره برخمن و اوسو - آمین

مهجور صېب لا د اتم ټولگي زده کوونکے و چې شاعري یې پېل کړې - علیقدر اولنی نظم د ۱۴ اگست په ورځ کال 1964 کښې د (د آزادی په ورځ سرخط لاندې میل سکول کړمه کښې پېش کړو - دې هغه ډبره شاعري ضایعه شوې ده - علیقدر وایي په زرهاو اشعار یې د نژدې تېر وختونو ستر زیانمن جنگ او جدل لامله ضایه شؤل - او یوه حصه یې بچ پاتې شوه - چې هغه یې هم ډبره په منت زاری او خواری تر لاسه کړه - دا هغه ټوټې ټوټې را ټوله کړې شوې شاعري ده چې د پخوانو وختونو رنگ پرې غالب دای - البته خۀ مواد داسې هم شته دای پکښې چې د حالات حاضره درک پکښې موندل کېدای شي -

په دغه شعري ټولگه "سکروتي په ايرو" کښې د هغو زمانو ليک هم شته دای چې عليقدر د شپږم - اتم ټولگي زده کوونکای و. د هر زمان يو ځانگړای خپل انداز وي چې د گړد ژوندون احاطه کوي. د يوې ټولني ادبي رنگ هم هرومرو دې هغي طرز يا انداز تر تاثير لاندې رادرومي. استاد مهجور صېب د خپل دور يو تکړه او ځيرک شاعر دای - د عليقدر شعري ټولگه دې خپل دور عکاسي کوي او په ډېر ښکلي انداز کښې يې د خپل دور ترجماني کړې ده -

لکه څنگه د وخت په تېرېدو بدلون يو قدرتي عمل دای همدغسې د ادب انداز هم د زمانې د غوښتنو سره بدلېږي را بدلېږي -
د عليقدر شاعري کښې ډېره سادگي ده د ټکو انتخاب يې خوندور دای عام فهم ليک يې کړای - مشکل پسندي نه خوښوي - د قام، اولس په ژبه کښې شعر يې ليکلای - ده تر خپله وسه کوشش کړای چې په شعر کښې د ابهام نه ځان و ژغوري گونگای شعر نه وليکي - مهجور صېب د قام اصلاح غواړي ظاهره خبره ده قامونو کښې عوام زيات وي د خواصو په پرتله - ځکه ده کوشش کړای چې بېخي ساده الفاظو کښې خپل پېغام تر اولس ورسې - ځکه چې د ده د شاعرۍ اصل موخه يا هدف د قام اصلاح ده - ځان ښوونه يا داسې شاعري نه ډډه کوي چې د قاموسونو له سينو را ايستلي، پور را وړي، گران او پردو ټکو باندې بار وي - باوجود د دې چې هغه يو معلم پاتې شوای او د پنځو ژبو معياري پښتو، اردو، عربي، فارسي او انگليسي ليک لوست کښې پوره مهارت لري -

د عليقدر مهجور صېب په ليک کښې د پخوانۍ املارنگ غالب دای - پخوا زمانو کښې به د شعر دننه جوړښت په حواله د قيود او حدود پابندي کېدله خو دومره هم نه وه څومره چې ننني وختونو کښې لکه د "ينگي" پړای ترېنه جوړ شوای دای - دا وجه ده چې د عليقدر مهجور صېب

په شاعری او هم په املا کښې د کلاسیک دور اثار جوت ښکاري- علیقدر له اوياو بره عمر کښې راهي دای ځکه و سپېڅلو پخوانو پخوانو ته نژدې پاتې شوای- لهدا په کتاب کښې به پخوانی رنگ غالب وي خود دې دا مطلب هم نه دای چې مهجور صېب د نوي انداز سره بلد نه دای خدای متعال د و مره استعداد ورکړای چې د منشور او منظوم لیک په هر صنف کښې یې طبع ازمايي کړې حتا چې ازاد نظم او د هايکو غوندي نوي طرزونو کښې هم ساه بندي نه محسوسوي- خو متاسفانه چې په وطن راغلي د بدبختی- سیلی- د علیقدر رنگا رنگ گلدستي نه وای ماتې کړې-

دلته که زه د یوې نه هېرېدونکې خاطرې/ یاد ذکر نه وکړم- لوی خیانت به وي زما د خپلو احساساتو سره او هم د علیقدر د عمرونو لیکنو سره چې خاورو کښې خاورې شوې دي- هغه داسې چې، مجمهور صېب ټینگار راباندې وکړ- چې وزیرستان ته لاړ شې زما د کور زیارت هم وکړه که زما کوم لیک درته په لاس دراغې هغه در سره خوندي کړه او ماته یې را ولیږه- خدای توفیق راکړ وراغلم د کور دروازه کښې کولپ و- خلاص مو کړ انگن کښې ودرېدم داسې راته محسوس شوه کومه هدیره کښې ولاړ یم د کور دیوالونه غمخپلي وو- تا به گمان کاوه د کور هر کونجای ماتم کوي- د علیقدر د ناستې ځای/ کوټه زنځیر مو خلاص کړ- لکه د خوبونو په دنیا کښې سرای گډ شي- لکه څوک دې چې دریاب ته ور دیکه کړي او د اوبو په خرڅني کښې راگېر شې- په کټونو بستري پراتې وې خو لکه د خاورو مخونه/ غلافونه ور واغوندي- د علیقدر لماری له کتابونو ډکې وې خود واینو/ اینوزور و- زیاتره کتابونه واینو خاورې کړې وو چې و کوم کتاب ته به دې گوتې ورورې د خړو دورو سره به پر زمکه راتوی شو- ځینې کتابونو باندې د کوټې چت نه د باران څاڅکي را څخېدلي او په لمارو کښې داسې ویلي شوو وو چې تا به گمان کاوه د لماری خپله حصه ده-

دلته د جنگ هغه برکات او ثمرات را معلوم شول چې مونږ ته په برخه کېښي ورسيدل -

د عليقدر فقط يو نظم چې دۀ 1970ء عشره کېښي د حيات اباد/ پېښور په يوه روغتون کېښي ليکلای وۀ چې عليقدر د ناروغۍ پر بستر پروت و نور د دومره لويې خزانې څخه زۀ خالي لاسونه را و وتم کومه چې عليقدر مهجور صېب له کال 1965 راهيسې خوندي ساتله او وخت په وخت يې په خپلو زرينو خيالونو احساساتو پراخوالی ورکاوۀ - نن پکښي پرته له خړو خاورو او دورو بل څه په لاس نه راغلل - دا هغه لويه سانحه ده چې د يو ليکوال فکرونه او احساسات پکښي وژل شوي دي - جنگونه که يو لورای انسانان وژني - ورانۍ جوړوي بل لورای که انسانان ژوندي هم پاتې شي د هغوي فکرونه ورله و وژني - د عليقدر مهجور صېب د دغې لويې ادبي اثاثې په ضياع که موږ د هغۀ د ليک هر هر ټکای و ژاړو - ازاله يې ممکنه نۀ ده - نور دې جنگونه نۀ وي - جنگونه د بربادۍ نوم دای - جنگونه د تباهۍ نوم دای -

د عليقدر مهجور صېب کوم چاپ اثار نشته البته غير مطبوعه موادو کېښي د "جامدين کاکا ليکونه" د وزيرستان د آزادۍ په زيار او قربانيو يو ناول "زما بې وسي او زما آزادي" او يوه واره غونډې افسانه "تللي تللي خلک" شامل دي -

د عليقدر شعر او شاعري ډېر اړخيزه ده - د جلا جلا رنگونو يوه شنه سره زرغونه ده - د دينيت ، قاميت ، وطنپالۍ ، د بې وزلو انسانانو په بدحالی - د زگيروي - د استبداد په خلاف د سرغړونې او په اوږو کېښي د مالگي په مقدار چې د شعر خوند پر خپل ځای وساتي ، د رومانيت يوه اعلا مرقع ده -

که دلته د مهجور صېب د هر اړخیزې شاعری نه د حوالو او اشارو په صورت کښې په مثل د "مشت نمونه خروار" را وانځلو، لوستونکي خوند نه شي ترېنه اخیستلای.

علیقدر په نظم - غزل دواړو کښې برلاسي لري او په دواړو صنفونو کښې د مقصدیت او پیامبري صفت څرگند او واضح ساتي - د ببخایه هرزه گوښی - مبالغې او صنایع و بدایع نه د قلم نوکه ژغوري او شعر کښې د خوند سره د پند موخه هم نه هېروي - علیقدر وایي لا د اتم ټولگي زده کوونکی وم چې د تخیل وړو وړو مېرو نارامه کړم - ظاهره ده چې څوک دومره وړو کوالي کښې د شعر ښاپېری ته په نظر کښېوځي تر زړېوځي به څومره تجربات ځان سره خوندي کړي ځکه د یو هسې شاعر په شاعري کښې پاخالای هم و کوم صناعي توریو کښې ژباړلو ته اړتیا نه لري -

ځوانی د هر چا میراث دای څوک هم ترېنه بې برخې کیدلای نه شي - او د ځوانی عمر هغه ښایسته عمر دای چې تر اخره یې هم سرای ارمان کوي -

د مهجور صېب کتاب کښې اولنی برخه کښې غزلونو ته دویمه کښې تودو نظمونو او د پای برخه کښې یې قطعات او هایکو ته ځای ورکړای -

ځکه دلته د مهجور صېب د ځوانی د غزلونو څخه نمونې را اخلو -

علیقدر غزل هم داسې لیکلي چې په هر بېت یې ځانته مقاله لیکله شي - دې هغه په غزل کښې هم د قامیت - وطنپالی - رنگ غالب دای - زیاتره غزل یې د رومانوي رنگونو نه پاک دي ټکي یې اسان مگر په معنا ترینگلي کارولي دي - گویا غزل یې هم انقلابي دي - یوه غزل کښې د خپلو احساساتو ذکر داسې کوي:

څه خو مې خيال د پاتې شويو ارمانونو ساته
ډ پر پوره شوي دي مرگيه بس يو څو پاتې دي
په گل وطن راغلي د کړکېچن وختونو او يادونو په باب وايي:
يو بسکله باب شي د تاريخ ترې جوړ بدلای آشنا
دومره قيصې د رنگو پنگو هديرو پاتې دي
د خانانو زامنو ته مخاطب شواي چې تاسو پښتونولي ته کومه تيره و وهله -
وايي:

ماته په کومه ځله پېغور د بي ننگۍ را کوي
د خان زمانه تا کښې هم څه د پښتو پاتې دي

بل ځای ورته وايي:

ستا د کوټ او پتلون قدر د خان زويه دلته نشته
چې جامه يې د پښتون وي که شيانه دي قدر من دي
د پښتونخوا د غرونو لوټمارانو/ شوکمارانو څخه مو خبروي - وايي
خزانې د پښتونخوا د غرونو يوسي
د دې دنگو دنگو غرونو غله هم شته دي
کله کله د رومانيت نړای رنگ پرې غالب شواي چې بېخي په
پر دو کښې خوندي دا لکه وايي:

روغ سپرې يم په څه نه يم دلبره
خو په زړه د ننه بڼه نه يم دلبره
چې مه جور دې لټوي ته نه مونډ پرې
چې مې غواړې بيا به زه نه يم دلبره

د رقيب تنگ نظري يې په گوته کړې وايي:

رقيب ژاړي چې مهجور او جانان يو خای
 ده پۀ سترگو دي ليدلي سره گرځي
 بل خای د محبوب بي نيازي او سر زوري ته اشاره کوي :

ما چې زلفي يادې کړې سپين مخي راته وويل
 بيا گوره په سپينه ورځ د شپې خبره و نه کړې
 د وخت د مذهبي خلکو نه هم پوښتنه کوي ورته وايي :

وژل چې د مېرې ملا صاحبه گناه بولي
 روا شو قتلؤل ستا پۀ تقرير د هغو خلکو
 د وخت تبيري زياتي ته مخاطب دای وايي :

د گلونو لومې گد شو ځکه ژاړم
 خپل پردي چې دا پۀ ما کوي دا څۀ دي؟
 له غاصبانو پوښتنه کوي - او وايي :

غريب بنیان کښې هم خولي دای تۀ خپل کوټ وگوره
 دا پۀ گرمۍ کښې پۀ غريب پوري خدا نه ده څۀ؟

ستاد پنځو ستورو هوټل کښې شته شراب او کباب
 وچه ووډۍ مالۀ تنبو کښې هم روا نه ده څۀ؟

د پښتني خورکۍ پۀ بي ستري او بي مهاره آزادی باندي ژړا کوي
 او داسې منت زاری کوي-

خوري پښتني بي ستره مه گرځه پيدا کړه
 کومه غېرتي جذبه چې وه مالۀ ترور کښې
 بل خای بيا و پښتنو پېغلو ته مخاطب شواي :

څه خو گرم يو خپل څه د حالاتو پۀ قصور کښې
 ورو شوه حيا ختمه د پښتون په لور او خور کښې

د وزيرستان تاريخي حماسي وختونو ته يې هم اشاره کړې او خپل اتلان يې نازولي دي- وايي:

خوند و د غزا د تېرو تورو په پرکار کښي
پروت چې شهيدان وو سرې سيورې د پرېغل کښي
د وزيرستان په وړانولو يې کچې خفه دای او غالباً د هر غزل په يو
نيم بېت کښي يې ذکر کړای دای - وايي:

چې کوم کوډگر په گران وزيرستان وکړلې کوډې
کوم خای چې به گلونه ټوکېدل هلته مورچه ده
د وطن په تنکو گلالو پسې ژړا کوي او ظالم ته منت کوي چې دا
د تنکو گلونو لو پرېږدي- وايي:

زړه دې کانی دای ظالمه څه بې وخته دې تيار کړو
دا تنکی ځواني يې گوره دا زلمی د مرگي نه دای
د پښتون په وېش يې زړه آرې دای- وېش کوونکي ته داسې وايي:

د پښتون په لر او بر کښي چې وېش پوخ شي
شابه زور ورکړه تورمخيه خپل دېوال ته
د پښتو ژبې په ناقدري د باباگانو ژړا خوبونو کښي ويني- وايي:

ما خوب ليدو چې څوک پښتو د دوزخ ژبه بولي
په دا خبره سمدستي روح د حمزه و ژړل
د پښتونخوا په بدحالی له واکدارانو پوښتني کوي او پېغور
ورکوي- وايي:

د کشمير ظلم دې لمحله لمحله په خله دای جاري
په پښتونخوا چې کوي ظلم بې زبان يې که نه؟
او بل خای بيا د پښتونخوا و بدبختی ته اشاره کوي او وايي چې:

چا کړې د دين په نامه بڼه چا د دنيا په هيله
چانه دې و ژغورو د گراني پښتونخوا گربوانه
د کلي وطن و لباسي غمخور خلکو ته داسې گويان دای چې:
غم د خپتې دای د قام په نوم اخستی
د وطن هريو واکدار ته فکر وکړه
د وطن غم پلوري چېبونه دک کړي
ووت دې ورکړو اوس دا پلار ته فکر وکړه
د عليقدر په غزلو کښي پند او نصيحت هم شته د م - هغه د شعر
د لارې د وعظ کار هم تر سره کړای - وايي:
احترام د هر سړي کوه مهجوره
خود هر سړي نه پلار مه جوړه
بل خای د راز خوندي نه ساتلو په باب وايي:
د راز ورغومي به دې شي ټول د لېوانو خوراک
د زړه له شپول دې د رازونو که رمې و ايستي
بل خای د دنيا بې ثباتي ته اشاره کوي او لاروي ته وايي -
رنگ څلي چې گوري نو بيا دومره فکر هم کوه
دا هم د چا بنکلي وجودونه وو چې خاورې شول
د وخت پاخه متلونه يې هم د شعر په جامه بنکلي کړي دي يو
خای کښي ليکي:
چې ژنای مشر شي د کلي تباهي له بس دای
ژني د کلي شول مشران اورونه ولگېدل
د نني دور خود غرضي او خانخاني ته يې ډېر عجيبه توري
موندلي دي ته به وايي په آب زر نويسته دي - وايي :

تقدس د هر تړون دو مړه خيرون شو
چاته "خپل" وئيلے نه شمه شرمېرم
د پشتون رواياتو او اقدارو بې قدرې په کلکه غندي - يو شعر کښې وايي:
پښتنې شملې مې داسې راته اووې
"مه مې رډه په داسې سر چې ټيټوي مې"
عليقدر مهجور صېب په خپلو غزلو او نظمونو کښې د خپل وطن
ذکر فکر د شعر لازمه برخه گڼي وايي:

چې ويرد وران وزيرستان مې په غزل کښې نه وي
لکه چې ذکر د جانان مې په غزل نه وي
بل ځای بيا په لوستونکي ټينگار کوي چې زما ليک و نورو ته هم ورسوه -
وايي:

خپل يې ولولئ او بل ته يې هم ورسوئ
قيصه د قام چې د نقصان مې په غزل کښې نه وي
او بيا همدغه غزل کښې د گډد افغانيت په باب ليکي او ذکر يې پر
ځان فرض گڼي -

ردي ټوکړی ته يې ور واچوئ او مه يې لولئ
چې درد او غم د خپل افغان مې په غزل کښې نه وي
د نام نهاد خوندي چالباز غمخور گربوان ته لاس اچوي د گډدې
بدبختۍ سرغڼه يې نوموي او ورته وايي:

لاړل سستا بچي سېلونو د لندن ته
شاگردان دې په سرو وينو لامبل غواړي
د خپل کلي وطن نه د مهاجرت په باب بېخي زيات خفه دای او
ځان ته پېغورجنې وايي:

د خپل "بورې" ټوپک په خوا کښې مړه وای
 خو مونږ له توپو ټنښتبدلي نه وای
 زړې جامې او دا زړه لویټه
 خوربې خورزه خورمې لیدلي نه وای
 و خپل قام ته مشورې ورکوي چې له بدبختیو رابهر شي لاره ورته
 ښایي او ورته وایي:

یا خود وخت د سامري د غوا بچای مه پرېږده
 او یا گیله په خپلو څڼو هاروني مه کوه
 په وزیرستانی لهجه کښې یې طبع آزمایي کړې او ښه خوندور
 نظم غزل یې لیکلي دي:

د وزیرستانی لهجه دې یوه غزل مقطع کښې وایي:
 میدون دې مینې کشې بې خوفه بې خطره گرځي
 مهجوره تل کوي بې تیرې ننگیولي مشقینه
 مهجور صیب په پښتو میئن شاعر دای هغه د پښتو په باب کار
 کول غواړي او ملگري غواړي:

یو جماعت راته پکار دای د پښتو د تبلیغ
 یو څو کسانو ارادې د سه روزې کړې دي
 بل ځای بیا وایي:

زیاتوب د علم غواړي نورې ژبې زده کول هم
 لیکو، لولو او وایو په پښتو کارونه کیري
 پښتون د ځان احتساب ته مراجعه کوي چې خپل گوگل کښې سر
 د ننه کړي- وایي:

پښتون دې خپل کتاب د عمل و لولي څه وايي
فرقي فرقي پښتون دای عذابونه دي ورپرې
د وزيرستان د راتلونکي په حواله خوشبين نه دای بلکې خدای
مه کا څه بل رنگ پېشنگويي کوي:

په گران وزيرستان کښې لا پاسته نوي ازغي دي
مهجوره خلک وايي سره گلونه دي ورپرې
کله کله شاعر د ځان سره په ترمو ترمو ژاري ځکه چې د حالاتو
زاکت ويني د قام بربادۍ ويني د راتلونکي په باب يې علامې ځوروي دا
ځکه چې شاعر سترگور وي-هغه ، هغه څه ويني چې ډېر کم يې بل څوک
ويني-مهجور صېب داسې په زړه بار درانه ساعتونه داسې بيانوي- وايي:
چې زړه له غمه شين شي نو له سترگو اوبښکې څاڅي
په شين آسمان چې ورپخ نه شي باران کله ورپرې
او بل ځای د خپل ترلي کور دروازه ويني چې يوچا ماته کړه او په
خدا خالي انگن ته گډ سو:

چې په يو گوزار د بوټ يې ورزما د کوټې مات کړو
سپاهي وخنډل چې ياره دروازه خو داسې نه وي
د مهجور صېب غزلي د پند او خوند نه ډک دي مگر د نظم انداز
يې ډېر جارحانه او زوراور دای- د هغه يو يو نظم د گړد کتاب مخای دای
ځکه چې دومره په لوی پېغام ترينگلي دي- که د ليک د اوږدوالي نه نه
وېرېدلای ما به له هر نظم نمونه درته وړاندې کړې وای خو پرېرم لوستونکي
به ووايي چې بيا د کتاب و لوستلو ته کوم حاجت پاتې شو-
په لنډ ټکو کښې د عنوان / سرخط لاندې د هر يو نظم په حواله يو
دوه تمهيدي ټکي ليکم نور يې تاسو پخپله ولولئ -

نظم "تبره ورځ" کښې مهجور صېب د تېرې ورځې نه رور داد پوښتني او اخر کښې د پښتون او د غلام خلکو د راتلونکي لپاره ارادې او ولولي پوښتنه کوي -

د ارنګ د مهجور صېب يو بل نظم "پوښتنې" کښې هم د مزدور او مقهور خلکو د سپېره نصیب په باب پوښتنې شوي دي چې کله به له بدبختيو برات ومومي -

"اوس مه راځه لاليه" سرخط لاندې نظم کښې هم د پښتون بې وزله ژوند ته اشاره ده چې يو پښتون خپل محبوب ته ټينګار کوي چې زه خو هسې هم د حالاتو ښکار يم ته مه راځه ته راسره ځان په بدبختيو کښې مه شريکوه -

د مهجور صېب يو اوږد او شاهکار نظم "د پرېغل په تناظر کښې جنوبي وزيرستان ته هم په لولو ارزي -

"اې مسکنه د غازيانو اې مور چې د باتورانو" کښې وزيرستان ته مخاطب شواى دای - تاريخي حوالې دي پکښې او د پرېغل د جگوالي په تناظر کښې د قام د ارادو چگوالاى غواړي - او له پرده يې آزادي مطلوب ده -

دا رنگ يو بل تود خوندور نظم

"جنوبي وزيرستان ته دعا او خواستونه" چې پخوانى نظم دای چې هغه وخت وزيرستان د بدبختيو تورې سيلۍ نه و ځبولای - دغه نظم کښې مهجور صېب و خپلو خلکو ته خواستونه کړي دي د جوړښت او يووالي خبره يې کړې ده - بلا مبالغه يو اعلا نظم دای -

"د آزادۍ په ورځ" سرخط لاندې نظم کښې د يوې بورې مور روداد بيانوي چې د آزادۍ په ورځ په خپل شهيد زوى پسې ژړا کوي - داسې توري يې کارولي چې د کاني زړه هم نرمولای شي -

يو بل تود نظم چې بيخي بي هر تکای نارې وهي "بلنه" دای - دغه نظم کښي عليقدر مزدور او محنت کش خلکو ته بلنه ورکوي- او بيا غټانو غاصبانو ته غږ کوي خپل حساب کتاب راوړئ- اې خوارانو غريبانو راشئ راشئ - هغه بلنه ده چې د ډېرو خوبونه تښتوي-

د "راشه" سرخط لاندې ليکلای نظم يې بلا ارزوگانې لري- هر بند يې جدا جدا غوښتنه کوي- ډېر تود او خوندور نظم دای- مهجور صېب تل د خوارانو ملنگانو او بي کسو خلکو طرفدار پاتې شوی دای شعر کښي د دغو طبقو ذکر د ده د کلام خاصه ده- د "راپک" سرخط لاندې نظم کښي عليقدر د يوگړدبون روداد بيانوي چې له خلکو خبرات غواړي- دا کردار رښتونی دای او دا ملنگ زموږ ډېرو خلکو پيژندلو- عليقدر وايي چې راپک که جېب کښي کلداری لرئ راپک نه خلکو به ورته راپاخان وپيل- ډېر ترخه احساسات دي دغه ذکر شوي نظم کښي-

د عليقدر يو بل نظم دای چې عنوان يې دای - "زخمي گوته" - دغه نظم کښي مهجور صېب د يو غريب اشپز / پاخني روداد بيان کړای چې گوته يې غوڅه شوې وه او په تنور يې د غوڅې گوټې سره روټی- پخولي- ترخه او زړه سواند احساسات يې راجمع کړي دي-

"څوک د م؟" سرخط لاندې نظم يې ډېر مشهور نظم دای چې په کال 1970 کښي "روزنامه شهباز" کښي هم خپور شوی ؤ -

يو بل خوندور نظم "د کاروان منځي په سر" کښي د يو مزدور په ژوند او کړاوونو خبره کوي دا هغه زمانه ده چې د کوټکي او کانيگرم سرک نوای نوای جوړ شوی ؤ خلک د سرک په جوړښت خوشحاله وو او مهجور

صېب ته هغه مزدور سترگو کښې وړاندې وړاندې کېده چې دغه تور سپرک
بې د تارکول په تودو فوارو کښې ورته جوړ کړای-

د خپل کلي یو لېوني په مرگ يې نظم لیکلای دای "د لېوني په
مرگ"- دا دومره تریخ او خوږمن نظم دای چې زړه سواند خلک د اوبسکو په
نذرانه او فاتحه مجبوروي- دا د هغو زمانو یادونه دي چې علیقدر وانه
کښې د سپنسر ټرېننگ کوي او کلي ته په رخصتي راغلی-

"د خان جېل" د طنز یوه نمونه نظم دای چې مهجور صېب ځان ته
همدغسې جېل خوښ کړای-

یو بل نظم "غمژن اختر" کښې علیقدر د غمجنو کورنیو په باب
لیکنې کړې دي دا هغه زمانه ده چې د پاکستان نوي زره پوځیان انډیا
زنداني کړي وو- د زندانیانو د ژوند مرگ په حواله د دوی کورنۍ غمجنې
وي او غېر یقیني صورت حال جوړ و- د دغې وختونو اختر دوي څنگه
لمانځلای نظم کښې ثبت شوی دای-

"یو شاعر ملگري ته وصیت" کښې علیقدر د خپلې شاعرۍ
خوندي او ژوندۍ ساتلو په باب یو شاگرد ته لیک کړای - چې زما په حال
ځان خبر ساته او شاید هغه ملگرای یا شاگرد يې اخته دای او دغه کتاب يې
د عملي کړنو ژوندای ثبوت دای ي- ان شاء الله

یو بل سپنکي سپنکي نظم "بغاوت" چې دغه مهجور صېب هغه
زمانه کښې لیکلای چې ذوالفقار علي بهتو د پښتونخوا او بلوچستان
حکومتونه مات کړي وو-

"د پرېغل د څوکې بازه" سرخط لاندې لیکلای نظم اوږد دای او
ډېر عجیبه انداز کښې يې د وزیرستان خلک مخاطب کړای - د یو دومره
خوندور او سبق آموز نظم دای چې قاري تر پایه پورې سترگې نه شي ترېنه
ارولای واقعي د صفت وړ نظم دای-

ما اول هم ذکر کړای چې عليقدر غريب يار دای مظلوميار دای
حکه يې د ليک زياتره برخه د غريب او بي وزله خلکو متعلق ده او د
غاصبانو پر ضد قوي ضرب دای -

"دهقان ته" نظم کښي هم مهجور صېب د يو کروندگر په خولي
خولي ژوند خبره کړې او د ده له خولو مستفيد غاصب يې غندلای -

د مهجور صېب اخيرنه خوپه اصل کښي اولنې اوږد او ژوندای
نظم "پښتون ته" تر عنوان لاندې ليکلای شواى دای دغه نظم کښي عليقدر
پښتنو زلمو ته تېرې هېرې خاطرې ور يادې کړې دي او لکه آيينه يې ورته
مخامخ کړې چې پښتون پکښي خپل ځان و ويني -

دا د پرگټور او خوندور ليک دای بايد هر پښتون ته و رسي او د
زړه په سترگو يې ولولي - مبالغه نه ده - د خوند او جېرانتيا خبره خودا ده
چې دغه نظم عليقدر کال ۱۹۶۶م کښي ليکلې چې د د اتم ټولگي طالبعلم
ؤ -

د "سکروٽي په اير و کښي" اخري باب په قطعاتو او هايکو
پېرلای چې لکه د منگيز په لمن په زرزي تيلو گلدوزي وشي -
قطعات يې هم بي پنده يا بېخونده نه دي لنډي بېتونه دي چې
اوږده تمهيدونه لري -

عليقدر په يوه قطعه کښي د خپلې زړې ويري په داسې ټکو کښي کړای -
پوى د ژوند په نه بيگانۀ په سبا شوؤ
ان تردې چې کم و بېش زۀ د اوياس شوؤ
د ځوانۍ ارمان سلگۍ وهي په زړۀ کښي
د ځوانۍ ارمان کؤمه چې بوډا شوؤ
بل ځاى کښي ډېر حکيمانه انداز کښي سياستمدارانو ته وايي -

مور ته لالچ د دولت مه راکوئ
 ز مور دا خپله غریبې بنه ده
 نور موله کاره په جلسو مه باسئ
 ز مور دا خپله مزدوري بنه ده

علیقدر ډېر تیز او تند طنز کوي چې مدمقابل یې ځواب نه مومي -
 د وزیرستان د کرکچچنو حالاتو په وخت په کله کښې یو کلیوال سره خبره
 سپینوي -

یو تربور مې په " تورماندي " کښې خبره وکړه
 کور کښې دې مړه وای خو چې دومره لرې تللي نه وای
 ما ورته اووې چې لا اوس هم ډېر راغلي نه یو
 وې یې چې کور د مرگي ږنگ کړې چې بناغلي نه وای
 بل ځای بیا پېغورجنه کښې وایي -

چې پښتو د کلیوالو په شان نه کړې
 بیا پښتون چې ځان ته و نه وایي گوره
 د " ترلې " مې د کمخو سره سم نه دي
 ستا دا ښکته لېدلې برېت تر بوره
 کله کله د زلمیتوب تبجنې ولولې په قطعه کښې لولو کوي - وایي:
 پلار ته دې وایه چې انکار و نه کړي
 پښتون زلمه یمه زه مړي کوم
 خو زه هغه پښتون هم نه یمه چې؛
 په سرو منگولو په تا پړي کوم
 کله کله قطعاتو کښې شوخي خوندي کړې لکه یو ځای وایي -

ما ورتته وې چې نښه د کار خلک دي
 د نښه کردار، د نښه گفتار خلک دي
 جانان مې رو غوندي په غوږ کښې ووي
 "دا شاعران هم نښه وزگار خلک دي"

قطعات دي دومره بس وي ځکه چې ما پېل کښې د مشت نمونه
 خروار وعده کړې وه -

هايکو يو بېخي نوای انداز دای د منظوم ليکنو - پوهان وايي د
 جاپان تخليق دای -

عليقدر مهجور صېب په دغي نوي انداز کښې هم د خپل قلم زور
 از مېلای دای او پکښې برلاسه شوم د م -

د نموني په حېث يوه هايکو راوړم نورې ستاسو په حواله کوم -
 کوشليې ځووني زيږه پگړۍ دې په سر
 داسې کشيږي لکه ولېژدې چې
 په دواکي جېنگ دې مني زيږې گېډۍ

په پای کښې به دومره ووايم چې د روغ بادشاه خيال صېب د نظم
 يو بېت دای "کاش چې ويجاړه پښتونخوا کښې مې زېږون نه وای" کاش چې
 پښتون نه وای"

زه وایم کاش چې د مهجور صېب په وزيرستان کښې او بيا په
 منځني وزيرستان کښې زېږون نه وای ځکه چې - دا د ادب په حواله هغه
 سپېره شاړه خاوره ده چې د بلا ناوړه، بېخونده، بې رنگه دودونو په والکه
 کښې ده دا هغه ترخه خاوره ده چې شاعر اديب پکښې د ما في الضمير
 اظهار نه شي کولای دا هغه منطقه ده چې شعرو شاعري يا ادبي هلو ځلو ته د
 د متوب نوم ورکوي زموږ دغو بيخونده تربتو رسمونو رواجونو زموږ د
 مهجور صېب غوندي ډېرې قيمتي ملغلرې ضايعه کړې - د احساساتو

مرگونه پکښې کيږي او ډېر ليکوالان لا نن هم په خپل ليک/تخليق پورې داسې پۀ وېره ترهه گرځي ته به گمان کوي کوم لوی مجرم دای يا يې غلا کړې ده-

خدای متعال ډې وکړي نور زموږ تکړه د تخليق خاوندان راڅخه ضايعه نه شي د شاعرانو/ليکوالانو ضياع د يو قام د شعوري اثاثې ضياع ده دا هغه سترگور او ځيرک خلک دي ، چې د زمان او مکان معمولي خوځښت هم ډېر پۀ شدت محسوسوي او قام ته اگاهو پېغام او خبرتيا ورکوي دا بېله خبرې ده چې اوريدونکي-لوستونکي لا ورته بابولالې ووايي لا د خيالي دنيا خبرې-

په هر صورت موږ له راتلونکي کهول څخه هيله لرو چې دوی په دغه حواله پامته دار و اوسي او دومره ځنډ نه کړي چې د لعلونو خزانو ته تورې پنډې و رسي-

د ادب يو ادا زده کوونکي پۀ حېث خوزما وړانديز دا دای چې پۀ مرگ د يو بل کاليزې يا تلين لمانځلونه به دا خبره سل وارې غوره او بهتره وي چې پۀ ژوند يو بل سره و پېژنو-يو بل سره و نازؤو او يو بل ته مينه او احترام سره ورکړو- ځکه چې:

دا جهان دخپلوی کور دای

ځانځانی لره خو گور دای

په سوچه او توده پښتونواله مينه

سره د ټولو اداو او احتراماتو

مظلوميار ماسيد

ډېره اسماعيل خان/ پښتونخوا

28م جولایي ۲۰۲۱م

د هار ۱۵مه

مهجور صاحب چې زه څومره پېژانه

بسم الله الرحمن الرحيم

دا دې 89-1988 خبره دو چې کله دې مو په پي - تي - سي پوسته اړدړ وشه - هغه هن دې مهجور صاحب و کلي ته نزدې هايي سکول شنکئ بندي - دغه وخت دې شنکئ هايي سکول هېدماسير دې مو ساکه نيبيئ/ماما قدرمن او گرون محمد دين صاحب وه چې په قوم نظر خپل دای - زه نوای نوای وه او دا علاقه شې هن بالات نه وه - ايستودون بندي مې نظر اچووه - چې په محترم مهجور صاحب مې سترگې ولاگېدې يو غاييونه خوشبويي او پيژندگلي احساس روتنه کېده ماما مې تعارف ورته کووه چې دا نور عالم دای دا هن يو شه شاعر دای - هغه ريځې نه ووم پيژندگلي سره وشوه او بيا دې سفر او پرادي کلي وطن واختريري مې په ده پورې په خوند بداله شوه ځکه چې داسې ملگرای مې ميندلي چې زه دې ده او دای دې مو په ژاغېدو سره پېدلي - د شعر و شاعرۍ خووژة تروه ووم سره وپشل - ده مو ته اول وور دې "راپک" خدای بخشلي بندي ليکلای نظم تېر که چې په دغه کيتوبه شې هن شته دای - د بريوت ځيني متاثر شوه او د بريوت خوند يې روکته -

که دې مهجور صاحب په شخصيت بندي ليکل کاوه- اول خو داسې مناسب ټکي نه مينداوه او بيا که ميندل هن شي پته نشته دای- دای ووی قبيل کوو که نه-

د مهجور صاحب شخصيت رڼا رپخ دو کيمه سيوره - تياره يې په شخصيت نشته ، سپين ، صادق ، همدرد ، زړسوبيان ، دې خور غرېب يور ملگرای و دې خپل پردی غمخورای ، دې خپلې زمه ووری پابند ، پرهېزگار ، او سخي سراي وه ، تل انصاف خواشوينکای وه- مو په سکول شې دای يادگېر نه کرای وه چې سنيئر/جونئير ايستوژونې وې ډېر قدر کووه- تعليمي ټکراو ولاي خدای ډېر ویر وه په سکول شې وو چې چا ته هن د سبق په حواله څه مشکل پېش شه مهجور صاحب ته ووی وشولي- دې سکول بچيون بندي يې ډېر قدر وه او خدای داسې رعب ویر کرای وه چې دې سکول په گېټ وو رو نناوتلي يوه خاموشې وو جوړه شوه يوه بل وو سره وپل خليل صېب روغای ، سنبال شئ- دا رعب او درانشت وو ويلې نه وي چې دا پوس ټولې خوبی- خدای ویر نصيب کړي وي -

ډېر محنتي او مخلص ايستوژ وه ده کله هن په سکول شې د خپل پردي پيرد ايسوب نه دای کرای چې کلاس شې وو ايستوژ نه وه په خپل مخ وو ویر نناوتلي او سبق وې بچيون ته ويلي- مهجور صاحب د هر مظلوم طرفدار شخصيت لري-

دې سکول نه علاوه دې ده پرايوپټ کلېنک هن وه چې موسپېشين نه بعد وو يې خلوصولي- خو دای مو چېرې نه دای ليدلای چې سکول ټايم شې کلېنک ته تللای وي حالانکې دې سکول ټايم شې وو هن بيمورون دې سکول په چارډپواري رو بدال وي انتظار ووی کووه خو ده کله هن پېرډ نه پرېباش- البته که چېرې وې داس موقع ميندله چې فارغ وو وه ايستوژون وو موجود وي بيا وو کله کله بيمورون ته په گېټ وېر وووت -

ډېر دې لري لري نه وو خلک ورته رونه خدای يې لوس شي شفاء
 اچولېې وه- دې ميډيکل پرېکتيس نه علاوه دای يو ډېر مشهور حکيم هن
 دای چې دې حکمت دې شهرت نه يې ډېر لري لري خلق خبر دای-
 جامې ډېرې دي چې قلم يې بيان پسې نه رسي ، ژبه / نوکه يې
 وچيژي-

دې مهجور صاحب کورنۍ يوه لويه ديني کورنۍ دو- دې ده نیکه
 خدای بخشلاي يو بزرگ وه دې خپل وخت ځکه په ټوله علاقه شي خلک ده
 ته او دې ده کورنۍ ته دې قدر په نظر کسي-

دياته وو دې يوې خبرې وضاحت وکړه چې دې ده شاعري تر وپسه
 پورې خوندي سوتلې وجه دا دو چې دای دې يوې ديني کورنۍ سره تعلق
 لري او دې ميژ خلک په پتې سترگې شاعري په بده مني- حالانکې دې
 مهجور صاحب شاعري شي خو دې گل او دې بلبل قيصه هن ډېره کمه دو ليا
 دې نشت بارو باره دو - هغه يو قومي ملي پاشتین او مذهبي شاعر دای- خو
 بيا هن دې شاعري بدنومي ټکي دای دامره و ځانډووه چې نن پنځه پنځوس
 کوله نه بعد دې ده کيتوب چاپ کيژي- خو بيا هن شه دو چې کيمه شاعري
 يې پوتې دو هغه محفوظ شي او د ژوند په زړېدي شي يې ارموند پيره شي
 - البته داغه ظلم نور مناسب نه دای-

دې مهجور صاحب شاعري هن داسې خوندور خوانای دای چې
 هر قسم شيريني پکشي شته دای- ليک يې ډېر پوخ او مطلبي دای- دې
 قافيه رديف شاعر نه دای بلکې هر شعر هر غزل هر نظم يې د مقصد نه ډک
 دای - لهجه يې بيخي ساده دو خو شعر يې ډېر زور آور دای-

په پيره غزل شي يې يو هن داسې شعر نه مينديژي چې په قافيه
 رديف يې ځون خلوص کړای وي- او دې شعر دې مطلب خيال يې نه وي
 سوتلای-

دې زړې زمونږ شاعر دای- په هغه زمونه شې چې خدای بخشلي حمزه بابا او نورې درانې تکړه شاعرونې وو ادبي غونډې جوړولې ده هن په شې شرکت کولې- او دې غزل ستر بابا حمزه علیه رحمة هن شاباسي وير کړي دي دغې نه دا پته لگي چې دې وزیرستان په ادبي دنیو شې چې لیا تیاره وه هغه تیارې شې مهجور صاحب یو جاوات ستورای دای-

دې ده دې شاعرۍ دې معیار اندازه دغې نه هن لاگیدله شي چې دې حمزه بابا په دور شې دې ده کلامینه په روزنامه شهباز پېښور او نورې مشهورې رسالې شې روتلل-

خو افسوس دا دای چې دې میژ وطن شې او بیا په ټول پاشتونۀ شې دا بدبختي شته دای چې شاعر سره یې بدې دو- زه یایه که مهجور صاحب غونډې شاعر په بل قوم شې وای نن وې دې ادب په تاریخ شې یو باب وای او یو نوم وې وای- خو وزیرستان دای او پشتونستان دای چې ژوندي یې بې قدره دي خو مړي یې قدرمن دي-

میژ ژوندي نه سره پرېژدي خو په مړینې شۀ پاله نازیږي- دا دې قدر او مینې یو بې مطلبه انداز دای-

مهجور صاحب نن سابو لژ بیمور دای خدای دا وکوو دا کیتوب یې دې خواشولی او صحت سبب وگرځي- آمین

په غونډه مینه

نور عالم ماسید

دېره، پښتونخوا

یکم جولایي 2021م

محمد خليل مهجور صېب غائبانه پېژنم

ادب يوه داسې دنيا ده چې څوک ور داخل شي نو تاريخ يې
ملگرې شي تل يې ياد ساتي- داسې خلق د مرگ نه وروستو هم لکه ژوندي
ياد يري-

ډېر محترم مهجور صېب په وزيرستان کښې يو ځلانده ستورې
دے- هسې هم دغه خاوره ډېره څرېه ده د ادب په حواله ، لېکن متاسفانه
مونږ څخه خپل تاريخ خوندي ساتلې شوے دے، لکه پيرروشان چې لوی
ليکونکې، ستر مبارز او لوی قهرمان تېر شواي دای، هم د دغې خاورے نه
ؤ- د ټول پښتون اولس په سر يې ننگ کړے دے- تر دې حده چې خپل زامن
او خپلوان يې قربان کړل ، خود مغلو په خلاف يې د پښتون قام د ساتنې
هڅه جاري وساتله -

دغه شان ملا پېونده هم د دې خاورې ځوان ؤ چې د انگرېز په
شان دښمن يې هم مېرانه منلې ده-

محترم مهجور صېب هم د دغه زنجير يوه کړۍ ده- مهجور
صېب زه غائبانه پېژنم- د هغه شاگردانو او نورو نژدې ملگرو څخه مي د هغه
د شخصيت په حقله ډېر څه اورېدلي دي، لکه محترم مظلوميار صېب،
نور عالم مسيد صېب او داسې نور-

وايي مهجور صېب د يوې ديني کورنۍ سره تعلق لري- دغه لامل
ؤ چې ده تر اوسه پورې خپل کلام چاپ نه کړې شو، چې هسې نه څوک زما
کورنۍ ته بد و وايي . ولې چې شاعر ته زمونږ په ټولنه کښې چا په درانه
سترگه نه کتل ، اوس لږ شعور پېدا شوے دے- نو ځکه دا غنيمت دے چې
اوس په دغه وخت مونږ ته د مهجور صېب ليکلې کلام په لاس راشي نو دا
تاريخ يوه برخه به جوړه شي او دغه نوي نسل لپاره به يو لوی سبق و گرځي-

تر څو چې ما ته معلومه ده چې مهجور صېب يو د لوړې پايې معلم يا
ښوونکې پاتې شوې د م . نن يې هم شاگردان قدر کوي- د خپلې ډېوتۍ
ډېر پابند معلم ؤ- او ورسره يو لوی طبيب هم ؤ ، چې په وزگار وخت کېنې به
يې خلقو ته د تداوی دارو هم ورکول -

مهجور صېب کال ۱۹۶۵م څخه د شعر و شاعری سره تعلق
ژوند م ساتلې د م- د هغه وخت په رسالو کېنې به يې کلام چاپ کېدو- د
لويو لويو شاعرانو سره يې ليدۀ کاته شوي دي لکه ارواښاد امير حمزه
ښواري به دې هغه ليک ته ډېر په درانه سترگه کتل-
مهجور صېب نظم ، غزل او هائيکو ډېر په ښۀ انداز سره ترلي دي -
مهجور صېب په قام مئين سر م د م لکه وايي-

زړۀ خو مې غواړي چې دې و ستايمه
خو دا لفظونه به له کومه غواړم
پښتونه ځوانه که دې پلار غوندې شوي
نو ستا په پلار پسې به ونۀ ژاړم
مهجور صېب زارۀ وختونه ليدلی دي نو ځکه په شعر کېنې داسې وايي:
کله کله ياديري تېر وختونه
ښۀ وختونه خو افسوس په شمېر وختونه
مهجور صېب د غريب اولس په حال ژړا کړې ده لکه وايي:

چې کور کېنې ډېوې مړې وي پتنگان کله راځي
غربت چې تر حد زيات شي نو ياران کله راځي
مهجور صېب د خپل وطن وړان ويجاړ حال داسې بيانوي:
مهجوره دا په وهم او گمان کېنې د چا نۀ وه
چې څر وخت به په گل وزيرستان کله راځي
مهجور صېب په خپل شعر کېنې خپلې بيماری او د عمر ذکر داسې کوي-

که بيمار يم لږ مې خيال په ماه وصال که
 د اویا کالونو تېر شو مه ته خيال که
 مهجور صېب د غزل او نظم سره هائيکو هم ډېر په بڼه انداز ليکي
 لکه د حالاتو په تناظر کښې وايي:

دا بېر سر څېرې گرېوان ولسې؟
 ما وې چې دا لېونې ستا مينې کړم
 اشنامې وې بل چې دهشت گر ليدۀ شي

مهجور صېب په خپله شاعري کښې د قام سره مينه، د وطن سره
 مينه ښکاره کړې ده، په غريب باندې تر سپدلې د مې، د ظالم نه يې ډېره گيله
 کړې ده- زۀ د مهجور په ليک وياړم چې وزيرستان کښې هم د نورې پښتنې
 سيمې په شان داسې خلق شته چې مونږ ورباندې وياړ کولې شو-
 يو اخري شعر چې دۀ پکښې د راتلونکي وخت وېنا کړې ده:

لر پښتون که سترگې پټې کړي چې خبر د مې زۀ خوبچ يم
 د بمونو دغه بوی به را رسيرې پېښور ته

مهجور صېب د رومانيت خبرې ډېرې په حياناک انداز کښې کړې
 دي- چې د دۀ حيا او دينداري ثابتوي- مختصر ده چې د مهجور صېب په
 شاعرۍ کښې ما دې هغه شخصيت وليدۀ چې د گڼو اوصافو مجموعه ده-
 او لوستونکو ته هم بلنه ورکوم چې د مهجور صېب کلام د زړۀ په سترگو
 ولولي ځکه چې دې هغه په کلام کښې خوند هم شته او پند هم-د غزل، نظم
 هر شعر يې په معنا پای ته رسي-

اور بدلې مې دي مهجور صېب نن سبا ناچوره د مې رب العزت دې
 روغ صحت ورکړي چې دا د وختونو راهيسې ځلانده بل مشال مونږ ته زمور
 ته راتلونکي په حواله د رڼا وسيله وگرځي- آمين

محمد اقبال محسود شکتوي وال 3-7-2021

د مهجور صېب سره د هغه په لیک کښی لیده کاته

د محمد خلیل مهجور صېب نوم مې خو ځله لئه
 مظلومیار صېب اوربدلی ؤ - هغه به چې کله د مهجور صېب د
 شعر په حقله خبره کوله نو ورسره به یې دا افسوس هم کاوه چې
 کاش هغه ځان پټنه وای ساتلی - کاش د خلیل صېب دولس زره
 شعرونه ضایع شوي نه وای.... هغه به بیا بیا دا خبره کوله چې
 کاش د هغه شعرونه د کتاب په پاڼو کښی محفوظ شوي وای - نن
 که یو لوری د مظلومیار صېب هغه ارمان تر سره کېږي نو بل
 لوری، پته نشته د مهجور صېب د اوږدو مودو راهیسې په سینه
 کښی ساتلي ارمان به څه کیفیت وي - ډېر د خوښی وختونه دي
 چې د مهجور صېب په شعري ټولگه کار روان دی - مظلومیار
 صېب ماته د کتاب مسوده وړاندې کړه او د لیک غوښتنه یې
 وکړه - ما ورسره هوکړه وکړه او دا زما د خوش بختی انتها ده چې
 زه د خلیل صېب په کتاب لیک کوم - زه پېشگي معذرت غواړم -
 ځکه چې پوهېږم چې د خلیل صېب په شعر لیک کول زما د وس
 خبره نه ده -

د خلیل صېب شعر دومره ډېر اړخونه لري چې سپری ورته
 گوته په غاښ پاتې شي. زه نه شم کولی چې د هر اړخ سره یې

انصاف و کړم خو بيا هم هڅه کوم چې په لنډو ټکو کې په څو اړخونو خبره وکړم -

شکسپټر په يوه نظم کېنې خبره کړې چې انسان په ژوند کېنې تر څو مرحلو راتېرېږي د هرې مرحلې خپل احساسات وي. د وړو کوالي خپل ضرورتونه او احساسات وي د ځوانۍ جذبات او احساسات بيا اکثر د "memory long" حصه جوړه شي خصوصاً د شاعر. د شاعر شعري ژوند زما په خيال د هغه وخت نه ساه په اخستو شي چې کله هغه د يوې ښکلا لار د يو احساس اسير شي. او ښکلا پخپله يو وسيع مفهوم او معنا لري. چې دلته يې ژباړل د ليک د مرام برخه نه ده. زما خيال دی چې د خليل صېب د ځوانۍ د وخت اکثر شعرونه ضايع شوي دي. د "جانان" په حقله ډېر شعرونه د ده په کتاب کېنې نشته خو بيا هم دومره شته چې د سړي تنده پرې ماته شي. د مثال په توگه دا څو شعرونه....

سپين مخونه قرارونه د زړه يوسي
وړي د سترگو نه خوبونه شونډي سړي.

تاد لوظونو د کتاب نه چې معنې او ويستي
ما په نا کړيو گناهونو هم تويي او ويستي

د مجنون خيري ښکلی ښکاري په صحرا گروانه
په تا "روپۍ" مزه کوي اي د لایلا گروانه

ته مې يو ساعت له زړه نه بهر نه کړي
وايه کله ستا په زړه کېنې هم غږېږم؟

نخښې مو د يو ځای د ناستو وړانې ويجاړې شوې
لارې مو د تلو او د راتلو وړانې ويجاړې شوې

د پاكي ميني په جهان اورونه ولگېدل
په خواره ټكي د جانان اورونه ولگېدل

ستا يادونه كه دي نوي كه زاپه دي قدرمن دي
د ازما په پښتون زړه كښي مېلمانۀ دي قدرمن دي

ستا جامي هم ښكلي ښكاري، ستا د مخ ځواب هم نشته
كه دي توري غټي سترگي كه باپه دي قدرمن دي

عشق تر يوه كس پوري محدوده نه وي بلكي د هغه د
ذات سره تړلي هر خيزد عشق وطن وگرزي - د چا د ياد سره تړلي
لار، د چا و قدرته چينار و نښتر او د چا د سترگو د رنگونو سره
تړلي د الگه د او بو رنگونه... ان تر دي چې ټول وطن د سړي
جانان شي د وطن مينه د جانان له ميني زوروره ده- مهجور صېب
هم د وطن ميني زخمي كړي دي- هجرت كول او د خپل وطن
پرېښودنه د ژوند ترخه الميه وه د مهجور صېب احساسات ټول
زخمي زخمي دي په هر غزل كې يې د خپل وطن مرثيه ليكلي -

نه يې زوی نه يې لېـسـور شـته
پشـتونخوا ده هغه كـونه

صفت كوه د گورگوټو زلفو شاعر دي منم
فكر كوه د پښتنو هم ترجمان يې كه نه؟

چې وپردوران وزیرستان مې په غزل کې نه وي
لکه چې ذکر د جانان مې په غزل کې نه وي

ردي توکري ته يې ور واچوئ او مه يې لولئ
چې درد او غم د خپل افغان مې په غزل کې نه وي

زغملې نوره نه شو دا گرمي وزيرستانه
سره هوا به کله په مونږ لگي د پر بغل نه

د چا سپېرو سترگو خوړلي دي امکان نشته
ودان به خړ وزيرستان شي! نه هېڅ کله نه

مهجور صېب د چاپېريال د سياسي حالاتو نه هم ځان بڼه
خبر ساتلی او کمال يې دا دی چې په چا پورې يې ځان نه دی تړلی
هغه چې څه وينې هغه وايي چې څه محسوسوي د هغې اظهار
کوي. د ستايلو او غندلو پېمانه يې د تعصب نه مبرا ساتلې ده.

د اسلام دې يوه خبره هم ونه کړه
ملا جان نه هسې لارې اسمبلي ته

اسلام نشته تش په نوم اسلام اباد دی
اسلام نه وايي په نوم مسلمانې ته

لاس د خپلو پښتنو هم پکښې وي ننم
پښتونخوا چې زه دې گورم بربادي ته

وژل چې د مېرې ملا صاحبه گناه بولي
روا شول قتلول ستا په تقریر د هغو خلکو

چې کشمیر کشمیر دې هر وخت وظیفه ده
په دا خله خو یو ځل یاده پښتونخواه کره

مهجور صېب د خپل کلتور کلک داعي دی د حالاتو د
وجې زموږ په کلتور کښې چې کوم بدلون را روان دي دغې بدلون
مهجور صېب سخت درېدولی -

د مغرب تهذيبه خو اوار شې
پښتنه دې کره برینه ده

خدايگو چې گهرې ورسره هغسې خوند نه کوي
خوند چې د بنگړو وؤ په مړوند د پېغلي جل کښې

گیله به خو ک کړي د خیرن نظر نه
چې پښتنو پېغلي پردې ماتې کړي

ستا په حیا چې قسمونه خورمه
پښتنې خوړې ستا پښتو ته گورم

ورکې لویټې شوې پښتنې وینم سرتورې شوې
لاړل پښتانه او غېرتونه وو چې خاورې شول

مهجور صېب د انسان سره د مینې داعي دی د هغه مینه
 د انسانیت سره ده. د هغه مینه سوچه ده د سرمایه دارانه نظام په
 وجه چې په انسانانو کښې کوم تفریق روان دی د هغې سخت
 خلاف دی. مهجور صېب همپشه د مزدور په درد درېدلې
 ښکاري.

غریب بنیان کښې هم خولې دی! ته خپل کوټ وگوره
 دا په گرمۍ کښې په غریب پورې خدا نه ده. څه؟

بابا "روټی روټی" دا چغې د دې کور نه راځي
 په دا ماتې کښې دا سندرې دا گډانه دا څه

څوک یخو س یورو کښې خوبونه کوي
 چاپه سره نمر په ځان خولې ماتې کړي

بل ځای وايي چې:

زه دا نه وایم اشنا چې هر ژوندی د مرگي نه دی
 چې سامان د بل د ژوند کړي دا سپړی د مرگي نه دی

چې نفرت ترېنه تنستېري محبت ورغاړې وځي
 دا په ژوند مین که خپل دی که پردی د مرگي نه دی

مهجور صېب د پښتنو بې اتفاقی هم ډېر ځورولی... په
 غزل او نظم کښې د دې بې اتفاقی ذکر کړی:

د پردې پر مې خوروي يو والی نه شته په پښتون کښې
مهجوره خه سبق به دې خووک واخلي د غزل نه

چې به په يوه خله افغانان شي نا هېڅ کله نه
چې به پوره زما ارمان شي نا هېڅ کله نه

د ليک د اوږدلي له يرې د مهجور صېب په شاهکار نظمو نه
خبره نه شم کولی ځکه چې په لنډو ټکو کښې يې احاطه نه شي
کېدلی او بيا که په قطعاتو او هايکو خبره وکړم لکه په درياب
کښې غوږې وهل دي او خووک چې زما غوندې نوای لمبوزن وي د
ادب په پراخ دريابونو کښې شايد تر ساحل ورسره مټه وزرې
مرسته نه وکړي -

هغه دې لوستونکي خپل ولولي ځکه چې زما وژباړلو ته
ارتيا نه لري - پوره پوره کتابونه هومره نظمو نه دي د معنا وپه
لحاظ -

اخر کښې به زه د مهجور صېب دعا او تمنا ورسره غبرگه کړم
چې الله دې روغ صورت او اوږد عمر ورنصیب کړي - آمين
د مهجور دي ارمانونه ټول پوره خوياران وايي
د اویا کالو شاعر تر خه مودې د مرگي نه دي

پروفیسر اکبر علي نایاب
دېره اسماعیل خان - پښتونخوا
3 جولایي 2021

زما قدر من استاجي ته

بسم الله الرحمن الرحيم

نه پوهيږم يوه خوشحالي محسوسوم - فکر کوم چې د دومره
زياتي خوشحالي لامل څه دی خو بيا چې د گران محترم عاليقدر استاد
ډاکټر محمد خليل مهجور صيب شعري ټولگه (سکروتي په ايرو کښې) د
چاپ کولو هلې ځلې زړه ته راشي بيا راته احساس وشي او باوري شم چې
زما په احساساتو کښې دغه گڼه گڼه د دغي کتاب د ادب و دنياگي ته
راتله دي - خدای دې وکړي چې نور دغه اوږد انتظار د بختور پای ټکي
ومومي -- اللهم آمين

د استاد او ډاکټر محمد خليل مهجور صيب د نوم سره خوبه
تقريباً هر سړی اشنا وي ځکه چې محترم مهجور صيب ته پروردگار د
حکمت لويه برخه ورکړې ده طبابت او استاذي دواړه داسې مبارکې پېښې
دي چې د سړي هره گړۍ د انسانيت په چوپړ کښې تېرېږي -

ما ته دغه سعادت حاصل دی او وياړم چې زه په بنسټونځي کښې
د محترم مهجور صيب پنځه کاله شاگرد پاتې شوی يم او دی مې استاد
پاتې شوی -

انتهايي مخلص دياتتدار شخصيت لري که ووايم چې د عصر حاضر يو لوی برکزيده ولي انسان دی مبالغه به نه وي-

د رب مهرباني ده الله ورله لويه تقوا ورکړې ده که زه د محترم مهجور صېب په شخصيت خپلو خبرو ته دوام ورکړم نو نه شم کولی چې زه د محترم صېب د شخصيت احاطه وکړم ځکه چې د کتابونو شانتې شخصيت باندې کتابونه ليکل د قلم زور غواړي- د محترم مهجور صېب په باب يو گړد کتاب خبرې هم کمې دي-

د محترم مهجور صېب ډېرې خاطرې راسره دي که د ټولو بيانول مې پېل کړل شايد زما د ليک مرام به وبایللم- او نه کومه داسې فارموله لا چا موندلې چې په لنډه ټکو کښې ټول ټکي ځای په ځای کړي- دې استاد محترم د تقوی يوه لنډه قيصه درسره شريکوم-

محترم صېب په لاس يوه راډو گړې ترله او ما ته بل ملگري ښودلې وه د استاد د تقوا حدونو ته سپری حېران شي- په پنځو کالو کښې چې په ښوونځي کښې مو تېر کړل مونږ د محترم صېب په لاس کښې هغه قيمتي گړې/ سات جوته / ښکاره نه وليدله دغه د ده د تقوا او پرهېزگاري يو وړوکی مثال دی چې لا نورې به څومره خاطرې راسره وي خو لنډه ده چې د محترم مهجور صېب په شخصيت او کردار باندې ليکل زمونږ د وس کار نه دی ځکه چې په خپل کمزوري فکر او قلم کښې دومره توان نه وينم خود زړه سوچه مينه ورته ډالۍ کوم-

ذاتي په ما بېخي زيات گران دی او د ده په اړه زه د رحمان بابا دا يو بېت ډېر تکراروم چې:

که دې تاد ښکلي مخ عاشقان ډېر دي
زه په ټولو کښې اول يم دويم نه يم

رب دې مهجور صېب ته روغ رمت صحت نصيب کړي د
خوشحالی دک ژوند ورته غواړم- امين ثم امين
د محترم صېب شعري ټولگه (سکروتي په ايرو کښې) ما تقريباً
ټکي په ټکي ولوستله داسې ليک دې په گرده پښتونخوا کښې يو نيم کوي
لکه څنگه چې مهجور صېب کړی دی- واقعي چې الله ورله ډېر څه ورکړي
دي- نوم د خدای، هر غزل کښې يې د پښتون قام سره د مينې اظهار کړی
دی د پښتنو غم ډر د بې د ځان غم ډر د بللی دی-
ځکه چې محترم صېب يو بت کښې وايي:

ژړا به ستا په جدایي بسکليه زه بيا کومه

ماته لا ډېرې مرثيې د پښتنو پاتې دي

يقيناً چې د پښتنو غمونو ډر د نوو يې سينه غلبيل کړي ده د خپل
وطن خپلې خاورې خپل قام سره يې زړه لکه د مقناتيس نښتلی دي هره
پښتنه مور يې مور او خور يې خور بللې د-

او د پښتنې خور د پردې په باب محترم صېب خپله لهجه کښې وايي

پشتاني خورې ډېر دې کوشلي دي شنکي خولینه

پشتوته کسه بچ کوه خپل غيراتي خولینه

خيرن نظر وو ويرته کو ځوناور داسې هن شسته

پت سوته مخ او په چامه وينه بيخي خولینه

لنډه ده چې د خپل پښتون قام سره يې په هر غزل کښې د مينې او
ورورولۍ اظهار کړی دی دا خو يې ما په غزل يو څو کرښې ليک وکړ گني
هسې خو که د ده په غزل کتاب خبرې وشي کمې به وي او دې نه علاوه يې
که د نظم برخه وگورو نو سړی ورته انگشت بدندان شي- ده د احساس
درک د ده د نظم نه کيږي ځکه چې شاعر خو هسې هم حساس وي چې نظم يې

وگورې هم دغه د پښتنو ویر او غوغا ده پکښې - نظمونه یې زړه وړونکي دي لکه په مثال یو نظم چې د یوه لېوني په مرگ یې لیکلی یا د یو سوالگر /ملنگ د خپراتونوپه غوښتلو یې روداد لیکلی او داسې نور شاهکار نظمونه-که دلته ووايم چې هر غزل هر نظم یې د سرو په تار پېيلي دی مبالغه به نه وي- الله تعالی دې نور استعداد ورکړي- محترم د جنگ په وخت د خپل کلي وطن نه کډه وکړه او نن سبا د رڼاگانو ستر ښار کراچۍ کښې د ژوند شپې ورځې تېروي-

استاد مهجور صېب ناجوره دی د کتاب لوستونکو ته خواست

دی چې په خپلو دعاگانو کښې یې هېر نه کړئ- په مینه او درنښت

محزون جان

بولاري پل کوټري سینده

30-6-2021

هغه ځلانده ستوری

بسم الله الرحمن الرحيم

نن هغه بختوره ورځ ده چې د کومې ورځې مود له مودو راهسې
په انتظار تېري وو- چې نن زما د استاد عليقدر ډاکټر محمد خليل مهجور
صېب شعري ټولگه (سکروټي په ايرو کښي) چاپ ته برابره شوه او د پښتو
ادب څولۍ ته يوه بله زرينه تحفه ډالۍ کيږي-

هسې خو د يو چا په شخصيت ، ژوند او فن خبرې کول يو گران
کار دی خو بيا هم د خپل استاد پير په باب قلم پورته کول شاگرد ته په
تروږمۍ کښي بې ډېوې گرځېدل دي-

د عاليقدر ډاکټر مهجور صېب په ژوند ليک کول زما د وس کار
نه دی-

ځکه چې که د محترم مهجور صېب په ژوند کتابونه وليکل شي
زه وایم چې دا به کم وي- خو زه به دومره ووايم هغه د پښتو يوه ټپه مې ياده
شي چې:

يار د تعريف محتاجه نه دی

په عطرونو گلان چا لمبلي دینه

يابل ځای کښي اباسين صېب وايي:

که زما د شخصيت حدونه گوري

زما فن زما د فکر تر جمان دی

عالیقدر مهجور صیب د وزیرستان د ادب د پاره د ملا د تیر
حقیقت لري او د وزیرستان د ادب یو ځلیدونکی ستوری دی-

محترم مهجور صیب هغه وخت د ادب په میدان کښې قدم
کښنود چې زموږ په سیمه کښې ادب د نشت برابر ؤ - او خلکو به شاعر ته
په سپک نظر کتل او بل د یارانو نشتوالی ؤ - خو بیا هم محترم مهجور
صیب خپل استقامت او مرام د لاسه ورنه کړ او د خپلې ژبې پښتو ادب
خدمت یې جاري و ساتلو لکه چې مهجور صیب وایي:

تیارې چې لري کړو هر خوا ته موریا رڼا شي
راځئ ملگرو چې د مینې مشالونه بل کړو

د دغو مشرانو استاذانو استقامت او برکت دی چې نن موږ هم د
پښتو ادب سره اشنا یو او زموږ سیمه د ادب په ښکلا ښایسته ده.

ما به کله کله د گران زړه ته راتبر استاد محترم محزون جان صیب
نه د عالیقدر مهجور صیب اشعار او غزل اورېدل چې زه به پر ترېنه متاثر شوم
او ما به د ځان سره خوندي کول او د ده د غزلو نه به مې وستو خوند
اخستو -

بیا مې چې کله په موبایل خبرې ورسره وشوې خبرې یې له
اشعارو هم خوږې و درنې وې - چې یو ځل خبرې شروع کړې ته به وایي د
خولې نه یې ملغلرې تویبېږي - زړه به دې غواړي چې خبرې یې د پای ټکی نه
ومومي زما یې لیدل ډېر ارمان ؤ -

اخبر وخت یاري وکړه زه مې زړه ته نږدې استاد محزون جان سره
کراچۍ سلطان اباد ته د محترم مهجور صیب حجرې ته وراغلم د محترم
صیب لیدل زما د ژوند تر ټولو خوندره خاطره وه. زما په خپلو سترگو د یقین
نه راتلو - د عالیقدر صیب خوش مزاجي او مینې معصومیت تاثرات داسې
وو لکه ما چې ټول عمر د ده صحبت کښې تېر کړی وي -

نوراني خهړه او خوږې خبرې لکه د شاتو - محترم صېب ډېر عليل
 ؤ خو بيا يې هم ټوله ورځ زمونږ سره په حجره کښې تېره کړه په هغه لنډ وخت
 کښې چې ما کوم فېض ترې حاصل کړو زما د ژوند تر ټولو لويه سرمايه ده -
 زه په دې وياړم او خوښي محسوسوم چې ما ته د عليقدر سره د صحبت
 شرف حاصل شو او مونږ ترې ډېرې زدکړې وکړې -

مهجور صېب يو عالم، مينه ناک، ځيرک او وطنپال شخصيت

دی -

تل د پښتنو په درد درد بدلی دی لکه چې مهجور صېب وايي
 پردي جنگ کښې د گل غونډې ځوانۍ چې د چا لارې
 په وړانه پښتونخوا کښې کوم ويرد هغو خلکو

محترم صېب بل ځای وايي:

نه يې زوی نه يې لېور شته
 پښتونخوا ده هغه کونډه
 د مغرب تهذيبه خوار شې
 پښتنه دې کړه بر بنډه
 مهجور ستا مينه کښې سوځي
 نه لگوکي شو نه غر غنډه

بل ځای محترم صېب وايي چې:

غم د هرې لويې بهه در سره وي
 چې جينۍ د پښتونخوا دې خور او لور شي
 زړه مې چوي چې غريب د گران وطن مې
 د ظالم د لاسه پرمخې نسکور شي

او بل ځای کې وايي:

ماضي يې پېژنم او حال ته يې چې گورمه زه
په مستقبل د پښتونخوا مې باور پاتې نه شو
او ځان د حالاتو پخپله قصور وار بولي او پښتنې پېغلې ته وايي -
څه خو گرم يو خپل څه د حالاتو په قصور کښې
ورو شوه حيا ختمه د پښتون په خور او لور کښې
خوړې پښتنې بې ستره مه گرځه پېدا کړه
کومه غېرتي جذبه چې وه ملالی ترور کښې
او په اخير کښې لاس په دعا يم چې خدای دې گران مهجور صېب
ته د څه مودې لپاره روغ او د خوښۍ ژوند ورکړي آمين ثم آمين
او د خپل ليک اختتام په دې يوې ټپې سره کوم چې:
ناروغه ياره خدای دې روغ کړه
خلک به وايي بخت يې خوار دی يار يې مړينه
په درانښت
امان مانتوی وال وزير
بولاري پل کوټري سيند
4-7-2021

خپلی خبری

زما د کتاب پہ حقلہ زما ملگرو ڊپر په زره پوري ليكونه کړي دي-
 خو په تېره تېره گران مظلوميار صېب (نور ملگري دي خفه کبږي نه) د پوره
 کتاب يوه هنداره ئې لوستونکيو ته وړاندې کړې ده-
 خدا م دي د ده په عمر کبږي برکت، په قلم کبږي زور او په پښتو
 ادب کبږي لوړ مقام نصيب کړي-امين-
 زه دا نه وایم چې زما نورو ملگرو څه زيار نه د م کړم-دوي ډپر
 قدرمن ليکونه کړي دي- چې زه ورته د قدر او وياړ په نظر گورم-
 زما په خړه پرې او گلډه وډه شاعری ستر پوهاند پروفیسر اکبر
 علي نایاب صېب چې کوم خوندور ليک کړم د م- زه د هغه د شکرېې ادا
 کولو توان هم نه لرم- نور به زه دلته خپل مشر شاعر ملگر م نور عالم
 صېب هم د شکرېې په زانگو کبږي وزن گوم- او دعا گانې ورته کوم- زه د
 غائبانه ليک د بنو احساساتو د پاره د اقبال شکتوئي وال صېب، مخزون
 جان صېب او امان ماتوئي وال صېب هم ډپر ډپر مننه کوم- او دعا گانې
 ورته کوم-

این دعا از ما و از جمله جهان آمین باد

محمد خلیل مسید له کراچی نه

ضروري یاد گېر نه: په کتاب کبږي ځا م په ځا م چرته د پنجابي ذکر شو م د م-
 هغه څه په بدنیتي یا د سیاسي گوند سره د تړون په وجه هرگز نه د م- زه محب
 وطن پاکستان م- او چرته د پاکستان د سالمیت او يو والي مخالف نه م- ما تر
 اویا کالو پوري د کوم سیاسي گوند سره نه خو تړون لرل م د م- او نه د ملک
 خلاف په کومي سرگرمی کبږي مې برخه اخستې ده- (مهجور)

دعا

ايمان كلک په محمد ص اخر زمان را
او صفت ته يې بيا ژبه د حسان رضا را

صداقت خدايه نصيب مي د صديق رض کړي
نمونه د عدل هم عمر رض په شان را

نعمتون نه د دنيا فراوان را کړي
سخاوت لره بيا زره هم د عثمان رضا را

قوت ماته د خبير شکن چدر رضا را
وړو کوالي کښي بيا پوهه د ايمان را

ربه زمکه يم پيدا يمه له خاورې
اطاعت لره لويي لکه اسمان را

دغه سوال مي خدايه ستا په در قبول کړي
ما مهجور ته ربه صبر عالي شان را

««««»»»»

غزلونه

په هيڅ يو کس د خوا و شامې باور پاتي نه شو
گرانه اشنا آن چې په تامې باور پاتي نه شو

د زلفو مار چيچله يو دې هم پرې روغ نه کړلو
پارو والله ستا په هوډا مې باور پاتي نه شو

چې هر ظالم ته په رکوع او په سجده دې وينم
ستا خو په آ او هم په دامې باور پاتي نه شو

په سپينه ږيره مې بتان د زړه کعبه کبني پراته
د خپل زرگي په پياوړتيا مې باور پاتي نه شو

چې ماته یو څه ځان ته بل څه خوښوي ملگرو
په دغه شېخ په دا ملا مې باور پاتې نه شو

چې مې د شپې د ور په درز د کور دننه گوري
ستا د تنخوا په دا سودا مې باور پاتې نه شو

ماضي يې پېژنم او حال ته چې يې گورمه زه
په مستقبل د پښتونخوا مې باور پاتې نه شو

چې کور ته راشې د تبليغ نه نو بيا بل څه کوي
عبث په سېل ستا د دنيا مې باور پاتې نه شو

مهجور چې گرانې پښتونخوا ته تل دعا کولې
قبولې نه شوي په دعا مې باور پاتې نه شو

«««««»»»»»

دلی دلی می لا په زړه د اندېښنو پاتې دي
یاره خطري د رقیبانو د فتنو پاتې دي

خه خو می خیال د پاتې شویو ارمانونو ساته
ډېر پوره شوي دي مرگيه بس یو څو پاتې دي

ژړا به ستا په جدایی ښکلیه زه بیا کومه
ماته لا ډېرې مرثیې د پښتنو پاتې دي

د پښتونځبه یې شملې تا به ضرور نېغوم
لا مرحلې د حفاظت د لوپټو پاتې دي

یو ښکلی باب شي د تاریخ ترې جوړېدلې اشنا
دومره قیصې د ړنگو پنگو هدیرو پاتې دي

زه يې تراوسه هم عظيمې خزانې گڼمه
ماسره پنډې د يادونو پخوانو پاتې دي

لېونې غواړي لېونتوب د ازادۍ خوندونه
ورکوي زور يو څوکړی د زولنو پاتې دي

ماته په کومه خله پېغور د بې ننگۍ راکوې
د خان زامنه تا کښې هم څه د پښتو پاتې دي؟

سپرليه اوس هارونه نه جوړوم ولې راغلي
لا خو څو شپې د چادلارې د کتو پاتې دي

پوی شه مهجوره! که بيدار دي پښتون ورورنه شؤلو
چې دي وختونه د سلگو او اسوبلو پاتې دي

««««»»»»»»

ستا یادونه که دي نوي که زارۀ دي قدر من دي
دا زما په پښتون زړۀ کښی مېلمانۀ دي قدر من دي

تۀ تپوس د هغومۀ کره چې هر څه زما په زړۀ دي
ما د پاره چې هر څه هم ستا په زړۀ دي قدر من دي

ستا دکوت او پتلون قدر د خان زویه دلته نشته
چې جامه یی د پښتون وي که شپانۀ دي قدر من دي

په ژړا مې هم زرگه چې ترینه نۀ سپکیري یاره
ستا غمونه که هر څومره هم درانۀ دي قدر من دي

ستا جامې هم ښکلې ښکاري ستادمخ هم خواب نشته
که دې توري غټې سترگې که باڼه دې قدر من دي

پېونده او فقير ابي ښکلوي يې خلق خلي
چې ژوندي وو قدر من وو او چې مړه دې قدر من دي

يم امين د رواياتو د تېر شوو پښتنو زه
زما کور په صندوق کښې لا پراته قدر من دي

يوسف مخيه په راتلو دې يم خوشحاله خو په تلو نه
ما مهجور ته دې که تله دې که راتله دې قدر من دي

««««»»»»

د وړو وړو څيزونو غلۀ هم شته دي
او د ډكو صندوقونو غلۀ هم شته دي

دا منم د ځنگلونو غلۀ هم شته دي
خو د خوشيو گړنگونو غلۀ هم شته دي

يو نظر ورباندې واچوي زړۀ يوسي
زړور داسې د زورونو غلۀ هم شته دي

خيال كوه او ډېر هوښيار اوسه گل مخيه
ستا په چم كټني د گلونو غلۀ هم شته دي

خزانې د پښتونخوا د غرونو يوسي
د دې دنكو دنكو غرونو غلۀ هم شته دي

پټوي د ځلې خبرې هم مهجوره
كه منې چې د شعرونو غلۀ هم شته دي

««««»»»»»»

روغ سر په يمه په څه نه يم دلبره
خو په زړه دننه نه يم دلبره

چې په کاني دلانه يمه ويشته
بختور يمه سپره نه يم دلبره

غم خودا دې چې لاستا په دې کښې شک دې
چې دې زه حلال پس نه يم دلبره

که مې نور خلق کافر بولي باک نشته
د ملا صاحب په څه نه يم دلبره

چې تنکې ځلمې په سرو وينو کښې پروت وي
خدا بېگو ټوله شپه اوده نه يم دلبره

په اودس کښې دې ديدن ته زه راځمه
مه کړه خيال بې اوداسه نه يم دلبره

چې مهجور دې لهوي ته نه مونډېرې
چې مې غواړې بيا به زه نه يم دلبره

««««»»»»»»

ام خدايه ساتندوی شي د تقدير د هغو خلقو
چي روغ شي زخمي زړونه په تدبير د هغو خلقو

په عشق او ملي ننگ کبني چي رحمان او خوشحال خان شي
شهرت دي په دنيا کبني عالمگير د هغو خلقو

خپل وطن کبني حق د پښتنو غواړي نو او گوره
لاس کبني زولنی پښو کبني زنجير د هغو خلقو

نازونه هم چي وره شي او شمله هم ټيټوي نه
د ښکليو محفلونو نه دي جاگير د هغو خلقو

وژل چې د ميري ملا صاحبه گناه بولي
روا شو قتلول ستا په تقريرد هغو خلقو

پردي جنگ کښي دگل غوندي خواني چې د چا لاري
په ورانه پښتونخوا کښي کوم ويرد هغو خلقو

چې هيڅ يي هم د جنگ ترهگري سره کار نه و
د ختو مېلي رنګي کره خنزيرد هغو خلقو

چې خپل جانان يي خپل شي او رقيب له منځه اوباسي
مهجوره که مني چې زه يم پيرد هغو خلقو

««««»»»»»»

بیا چې زړه مې نن ژړا کوي دا څه دي
یار د چا سره خندا کوي دا څه دي

د تنکي ځلمي مرگه که ظلم نه دے
بیا چې دا په پښتونخوا کوي دا څه دي

کور مې ړنگ شو در په در چې گړځوي مې
ظالمان په خله د چا کوي دا څه دي

زما کور کښې دي د سرو وینو ډنډونه
دے په خپل کور کښې گدا کوي دا څه دي

د گلونو لومې گدا شو ځکه ژاړم
خپل پردي چې دا په ما کوي دا څه دي

په بدل کښې د وفادې هم مهجوره!
چې دې یار څومره جفا کوي دا څه دي

«««««»»»»»

زه دې ټول نازونه وپرمه دا وفانۀ ده څه؟
ته مې بېگاسبارتې دغه جفانۀ ده څه؟

غریب بنیان کښې هم خولې دے ته خپل کوټ او گوره
دا په گرمۍ کښې په غریب پورې خندانۀ ده څه؟

«بابا روټۍ روټۍ»، دا چغې د دې کورنه راځي
په دا ماڼۍ کښې دا سندري دا گدانۀ ده څه

حق د واکدارو دے منم د دنیا ټولې مزې
زما د پاره یې روا هم تمنانۀ ده څه؟

ستا د پنځو ستورو هوټل کښې شته شراب او شباب
وچه ډوډۍ مالۀ تنبو کښې هم روانۀ ده څه؟

چې په دې ملک کښې ترې تر ټولو زیاته وینه توی شوه
مه جوړه پېژنې زمونږه پښتونخوا نۀ ده څه؟

««««»»»»»

دا ما زغه مې تښتېدلي سره گرځي
چې رقيب زما د ښکلي سره گرځي

سکه وروڼه چې په يو کور کښي اوسيري
پکار نه ده چې ترينکلي سره گرځي

يو جهان شي غرېو نيولې بوره مور چې
د يو سري زوی د څلي سره گرځي

پام کوه لکه چې ورکه چرته غواړي
يو سرې د تاد کلي سره گرځي

رقيب ژاړي چې مهجور او جانان يو ځام
ده په سترگو دي ليدلي سره گرځي

«««««»»»»»

چا ته دې په ټول عمر خوږې خبرې اونۀ کړې
چا ته دې خواږه په نوم تر خې خبرې اونۀ کړې

وچې رښتيا وايه په چا بنۀ لگې که بد لگې
چرې په لونده ژبه لوندې خبرې اونۀ کړې

ما چې زلفې يادې کړې سپين مخې راته او وئيل
بيا گورې په سپينه ورځ د شپې خبرې اونۀ کړې

برند مې په غوښتنه شو، وې خبردار شه ياد لره
بيا چې په دا ځلۀ زما د ځلې خبرې اونۀ کړې

زړۀ مې چې بې واکه شي په واک سترگو ته او وايه
دغه کلک سړي ته چې پستې خبرې اونۀ کړې

څه رېباره يار ته وايه هغه څۀ چې زه وایم
گوره سم سرے يې چې کږې خبرې اونۀ کړې

بنۀ شوه چې دې او خندل مهجور ته د عادت خلاف
نن دې په ترؤه تندي تروې خبرې اونۀ کړې

««««»»»»»

غرور دے شېطاني صفت دھوکې دې خطرناکې
بې ځايه غورې ټرې او لافې دې خطرناکې

بې فکره پکبتي مه گرځه اشنا وزيرستان دے
دا غرونه پالي نارې او کندي دي خطرناکې

منم چې ستا وسله ده زور او ره خو دا او ره
زمونږه پخوانی زړې وسلې دي خطرناکې

رقيب په غصه راغے په اوږه توپک نيولے
په مونږ ويني چې نن مې ارادې دي خطرناکې

مسلم په لاله باندي جنگيږي بې وسلې نه
کافر په دا يقين چې يې فتني دي خطرناکې

مهجوره! هديرو د شهيدانو کبتي ډېر گرځه
دبمن ته تر ژوندو دا هديري دي خطرناکې

««««»»»»

خيال چې نه کړي نوره منډه
شي جذبده د تخليق شنډه

نه يې زوی نه يې لپور شته
پنښتونخوا ده هغه کونډه

د مغرب تهذيبه خوار شي
پنښتنه دې کړه بر بندډه

مهجور ستا مينه کښې سوخي
خه لوگه شي خه غرنډه

««««»»»»

ډي ائي خان 2005م

خه خو گرم يو خپل خه د حالاتو په قصور کښي
رو شوه حيا ختمه د پښتون په لور او خور کښي

لونه د حواته هم اسمان له شرمه شين شو
ما چي خه ليدلي په دا سترگو دي لاهور کښي

يو چوپتيا وي بل کښي لوبې ماشومان کوي
فرق دے فقط دا په يوه مبله او په کور کښي

زوی چي خومره خور او خوش اخلاقه وي نوسيال يي؛
نشته دے په ورور نه په عزيز نه په تربور کښي

خوري پښتني بي ستره مه گرځه پيدا کړه؛
کومه غبرتي جذبه چي وه ملاله ترور کښي

خوري يي د غريب نهر بچي نو غورځوه يي مه
نيمه سوځدلي هم روټي ستا په تنور کښي

مينه که گناه وي نوبې شکه گناهگار يمه
نور خه گناه نه وينم لاليه په مهجور کښي

««««»»»»»

خيال کوه نظره په شپو تورو د منزل کښي
ډېرې بلاگانې دي د زلفو په ځنگل کښي

خدايگو چې گهړي ورسره هغسي خوند نه کوي
خوند چې د بنگرو و په مړوند د پېغلي جل کښي

تب جنې مې جذبې کړي د سرو وينو قطارونه
خوب کښي وينم ځان چې په ژرايم په محفل کښي

خوند و د غزا د تېرو تورو په پرکار کښي
پروت چې شهيدان وو سره سپوري د پرېغل کښي

تورې سترگې مه رايه شه چله د سپېلنو کوم
ډېرې سپيرې سترگې دي زمونږ په چاپېر چل کښي

خپل بچي دي گرځي د لندن مستې هوا کښي
زوی د غريب جوړ کړې خودکشي ته په چل ول کښي

ذکرد بنگرو په ځای د سرو وينو پکار د
دا که نه وي خوند نشته مهجوره په غزل کښي

««««»»»»»»

مينه بنه وي چې د مينې په دستور شي
بي دستور مينه هر چاته پغور شي

غم د هرې لويې به در سره وي
چې جينې د پښتونخوا د لور او خور شي

زړه مې چوي چې غريب د گران وطن مې؛
د ظالم د لاسه پر مخې نسکور شي

چې رنډ مخ بڼکاره کړې بيا مې بولي
زه موسی شمه کوڅه دې کوه طور شي

په نفرت کښې خو تر بور هم زما ورور دے
خو په مينه کښې خپل ورور زما تر بور شي

مهجور هغه بد قسمته شاعر زه يم
چې ژړا مې د زرگي هم ټنگ ټکور شي

««««»»»»

مئ کال 1972م

يادگېر نه: دلته د موسی او کوه طور هسې د تشبه په توگه استعمال
شوي دي- زما مطلب دا هر گزنه دے چې گني پېغمبر نه منمه او نه
کېدے شي- هسې نه چې څوک راباندې د کفر فتوا اولگوي-

تا د راتلو خپلې وعدي ماتي کړې
ما هم په نه زړه گلدستي ماتي کړې

چا چې د بل د کور ويري ماتي کړې
د خپل محل يې هم تنبي ماتي کړې

خپر ککړو د هونبنيارانو ته خپر
که لېونيانو زولني ماتي کړې

گيله به شوک کړي د خيرون نظرنه
چې پښتنو پېغلو پردې ماتي کړې

شوک يخو سپورو کښي خوبونه کوي
چاپه سره نمرپه خان خولي ماتي کړې

دې تا کچه غوندي خواني د خلقو
ډېرې پخې پخې توبي ماتي کړې

زما په کور کښي مړې ډېوي مهجوره!
د رڼاگانو سلسلي ماتي کړې

««««»»»»

په سترگو د دوربين کبني دا شه بله فلسفه ده
په گل کبني هر بلبل ته د حبيب محب قيصه ده

قلم چي د صابر ويني د زړه څخوي بېت شي
زړگي هم د شاعر په خداي چي سمه غم کده ده

په سترگو د خوشحال کبني شاعري حبض الرجال دے
غزل کبني د رحمن د دروېشانو يو قيصه ده

نازيږي ابدالي چي دا رازونه د شاهي دي
په خيال کبني د بابر ژوند د خوندونو يو موقه ده

حمزه جنت ته هم بي پښتونه درومي يارانو
غني ته پښتونخوا بس د لعلونو خزانه ده

ژوند هلاکو خان يا چنگېز خان شو داسي ښکاري
په گران وزيرستان باندي يي کړي بيا حمله ده

اوبه راخي د چاد لوريه خري يې په چا کره
معلوم دي کار کونکي خود ټول کلي کره ده

چې کوم کوډگر په گران وزيرستان وکړلې کوډې
کوم حاه چې به گلونه توقيدل هلته مورچه ده

چې نيا هم پکبني ناوې بنکاري ماته خندا راشي بس
لره چې وي تيډي کمالی توره برقه ده

اے د وخت چنگېزه ستا به هم راخي نېته د مرگ
اے نن خودې په خلۀ نوم اخستل هم يوه فتنه ده

خه کار چې چرته اوشي گناه گار بې گناه نشته
خوک هم چې مخ ته راغے نو خطا کړې هغه ده

مهجور ته دې قسم وي چې خه برخه پکبني واخلي
پکار د پښتونخوا چې قصيده که مرثيه ده

«««««»»»»»

زه دانه وایم اشنا چې هر ژوند د مرگي نه دے
چې سامان د بل د ژوند کړي دا سر د مرگي نه دے

مفکر شي خاورو لاندې خو فکرونه یې ژوندي وي
چې د قام فکر کوي چې چرته دے د مرگي نه دے

زړه دې کانه دے ظالمه شه بې وخته دې تیار کړو
دا تنکی ځواني یې گوره دا ځلمے د مرگي نه دے

چې نفرت ترینه تنستیږي محبت ورغاړه وزي
دا په ژوند مین که خپل دے که پردے د مرگي نه دے

د دې ځوان د زنگدن هره سلگی د ارمان ډکه
ربه دا د ارمانونو ډک زړگے د مرگي نه دے

تۀ خو خپل سپي ته بېگا سبا شاورده ورکوه خان يي
غريب دي نهر مرشي خوشتا سپي د مرگي نۀ دے

تۀ چي ملک هم ټول يوبولي بيا په يو ملک کښي دننه
دا پښتون دي خبر دے مري خو پنجا بے د مرگي نۀ دے

يؤ ته بم په لاس کښي ورکړي بل کاپي او کتاب لولي
ديؤ مرگ ستا ضرورت دا بل بچے د مرگي نۀ دے

مصورتۀ مرگے راشي تصويرونه کله نۀ مري
چي ظلمونه کړي تصوير مهجوره! دے د مرگي نۀ دے

د مهجور دي ارمانونه ټول پوره خوياران وايي
دا ويا کالو شاعر ترخه مودے د مرگي نۀ دے

««««»»»»»

د لويو خلقو د فکرونو سره لوبې کوم
لکه ماشوم د کتابونو سره لوبې کوم

له مجبوري ورځ په خدا تېروم خلقو سره
د شپې ژړا کوم غمونو سره لوبې کوم

اکثر د هجر په دوزخ کېنې يم خو کله کله
ستاد وصال د جنتونو سره لوبې کوم

بندي خانې افسره مه ویرېره تېنتمه نه
زه د مروند د زنجیرونو سره لوبې کوم

يمه پښتون زما بي سرو ساماني مه گوره
زه طاقتور مغرور ملکونو سره لويې کوم

په سپينه ريره چې استازي د مرگي ووينم
زه د نيمگريو ارمانونو سره لويې کوم

شايد چې خلقو ته به ښکارم لپونه غوندي زه
زه د خوان مرگود قبرونو سره لويې کوم

مهجوره! کله هم چې څوک زما په خوا کښي نه وي
ستا د خوږو خوږو يادونو سره لويې کوم

««««»»»»

اگست کال 2006م

لري چرته څو ابونه شونډې سرې
شرموي سره ګلابونه شونډې سرې

کري دنياد زړه بدلېه را بدلېه
راولي انقلابونه شونډې سرې

سپين مخونه قرارونه د زړه يوسي
وپي د سترگو نه خوبونه شونډې سرې

ګراني! وايه د چا خوبه دې تالا ګړه
دا چې راغلي سره لاسونه شونډې سرې

تورې زلفې تورې سترګې چې شه بولي
دي د ميو ډک جامونه شونډې سرې

تصور د بڼکلي يار کوه مهجوره!
تورې زلفې ولونه ولونه شونډې سرې

««««»»»»»

جماعت هشتم مډل اسکول کر مه کال 1964م

د مغرب تهذيب چي اور سپد کمال ته
اوس به درومي ننداره يي کړه زوال ته

تارا کړي چي وه نخښه مسافره
ژارم هر سبا بېگانه رومال ته

د پښتون په لرو بر کښي چي وېش پوخ شي
شابه زور ورکړه تور مخيه خپل دېوال ته

چي شني ونې يي په سر باندي گدا کړي
تاتره لغړ سر نه رسي شوال ته

مزدوری به کؤم زه خو جامو کینی
پنستی ستا د پردی ستا بکلی شال ته

گلهی وږې لیونې زړه ته رادرومی
د نبو بدو انتظار کؤم ستا خیال ته

پېغام ورکړه دیو والی پنستنو ته
د ژوندون اعتبار نشته نوي کال ته

د پنستون په ماضي مه ژاړه مهجوره!
کړه یې فکر مستقبل ته گوره حال ته

««««»»»»

تا که ايښه بيا په زلفو کښي ول نه و
زه لگيا به د تيارو په منزل نه و

عاشقي بوالهوسي به سره يو وو
که په مينه کښي و دار ته ختل نه و

کاش چې نه و رقيب ان او ښکلي ډېر و
دا سپره ازغي په څنگ کښي دکل نه و

کس ناکس به نه ليدې پښتني خورې
که بي وخته دې وتل روا تل نه و

زړه مې غواړي چې ښکاره مې مينه نه شي
چې هيڅوک مې په دې لاره کښي مل نه و

د مهجور په عاشقي به څوک خبر و
که ليکله يې دا ښکله غزل نه و

««««»»»»»

نوره دې غواړم ابادي ډېر مې په تا وژړل
بس زياتي گل اوسې ما ډېر په پښتونخوا وژړل

دا د سلگو چې نامعلوم غوندي او از اورمه
چې دا بازگشت زما د ویرؤ که بل چا وژړل

ما خوب لیدو چې څوک پښتو د دوزخ ژبه بولي
په دا خبره ستر حمزه تر مخ زما وژړل

دلته ځوانان په وینو سره هلته یې بورې ميندي
په چغو چغو مې په آ او هم په دا وژړل

خوک په ملا پسي لگيادي خوک منبر ماتوي
په بي وسي مي د منبر او د ملا وژړل

ماله ژړا وه توبه کړي د خدا نيت مي و
خو دي خپل لوتي لوتي کور ته مي نن بيا وژړل

ته نا پوره ارمان ته نه گوري نيمگري دنيا
که چا مرگيه د ارمان په نيمگرتيا وژړل

ما توقي نه دي زده مهجوره په قسم او منه
ما چي په چاهم وژړل ما په رښتيا وژړل

««««»»»»»

لاره کبني ناست يم لاروؤ ته گورم
د چا بي پامه تېرېدو ته گورم

ماته د ميني منزل گران بکاري چي؛
د زماني سړو تودو ته گورم

ستا په حيا چي قسمونه خورمه
پنستني خوري ستا پښتو ته گورم

مصيبت نه د مصيبت د ميني
زه په دي چل خپلو پردو ته گورم

وائي ظالم چي کله زه مهجوره!
د غريبانوؤ سلگو ته گورم

««««»»»»»

کال 1972م

وايه رښتيا چې ته غلط په دې گمان يې که نه
دا نورد زمکې دي او يو ته د اسمان يې که نه

ظالمه زړه خو دې لا غواړي نورې سرې وينې هم
وايه پښېمان په دې بې وخته مرگ دخوان يې که نه

چې د کاروان منځې د سر نه ښکته پورته گوري
خه ژر بدلې په ړنگ پنگ وزيرستان يې که نه؟

د کشمير ظلم د لمحہ لمحہ په خله دے جاري
په پښتونخوا چې کوي ظلم بې زبان يې که نه

صفت کوه د گور گوتي زلفو شاعري يې منم
فکر کوه د پښتنو هم ترجمان يې که نه؟

ته په تشبيه او په تلميح باندي ځان مه کړوه
مهجوره وايه خوښ په امن او امان يې که نه!

«««««»»»»»

يادگېر نه: کشمير زما هم د زړه سر غدار نه يم

اے سرپه لږ خپل کار ته فکر وکړه
چې پرې نور ځي هغه لار ته فکر وکړه

غم د خپتې دے د قام په نوم اخستے
د وطن هر يو واکدار ته فکر وکړه

ستا د کور د پردې خيال نه ساتي گوره
د خپل کور دې څو کيدار ته فکر وکړه

دا زرگے مې دے جوړ وړان وزيرستان کړو
خدائے ته گوره لږ دې خوار ته فکر وکړه

د وطن غنم پلوري جيونه ډک کړي
ووت دې ورکړو اوس دا پلار ته فکر وکړه

وطن خوار شو هر څه لارل سوئيزر لېنډ ته
اے مجهوره دې سرکار ته فکر وکړه

«««««»»»»»

قيصه د خوږې مينې اختتام ته کله رسي
رڼا د داسې نمرده چې ماښام ته کله رسي
دا داسې وخت تيري ده د اسرار او رموز ډکه
چې وخت ورته ولاړ وي دا انجام ته کله رسي
فرهاد او شيريني او د لېلي مجنون خبرې
په داسې کنايو کښې څوک پېغام ته کله رسي
ژوندون داسې سفر د مسافر ته پته نشته
د نمر سپوږمۍ په تگ کښې به مقام ته کله رسي
شاهي سترگو ليدلې شه کمال و په اياز کښې
ډېر لوم لوم وزيران هم دې غلام ته کله رسي
يؤ بل ته د ياري نمائشي غاړه وتل خو؛
دلرې نه په زړه دعا سلام ته کله رسي
ته نوم مين نه يې اې مهجوره! هسې زړه خورې
ستا شعر د تازه مين کلام ته کله رسي

««««»»»»

مدام به نه وي دا ځواني دا هم په خيال كښي ساته
د دنيا هر څه دي فاني دا هم په خيال كښي ساته

پښتني ځورې دا خبره تاته نه ده بايدۀ
’’زما صورت زما مرضي‘‘، دا هم په خيال كښي ساته

د خان زامنه دا ځاني درته د پلار پاتي ده
او ستا تر ژوند به وي ځاني دا هم په خيال كښي ساته

تمه د گل ترې مه ساته د چا په زړه كښي چې ته
كړي بېگاسبا ازغي دا هم په خيال كښي ساته

خه ټوقې نه دي دا ،، کورونا، ، حفاظت ترې کوه
دن سبا دا بيماري دا هم په خيال کښي ساته

دخان زامنه د غريب بچي يې خوري قسم دے
خوراک دې کم کړه د خپل سپي دا هم په خيال کښي ساته

دا توري زلفي ډېرې مة چېره زما نظره
وي په ځنگل کښي ازمري دا هم په خيال کښي ساته

چې دالهام سلسله کله هم شي بند مهجوره!
بيا په زور مة کړه شاعري دا هم په خيال کښي ساته

««««»»»»

زخمي زړونو ته ازار مه جوړوه
خدا ۛ ته گوره نن سينگار مه جوړوه
توري زلفي تار په تار مه جوړوه
شنه خالونه په قطار مه جوړوه
نن مې ياد كړه چې ژوند ۛ يم گرانه ياره
پس له مرگه مې ،، ياد گار ،، مه جوړوه
پوخ سر ك د اميرانو تر بنگلو ځي
د غريب تر كوره لار مه جوړوه
حسن هغه چې بنگلا وي ډپر مخيزه
يو سپين مخ يې هم معيار مه جوړوه
كه دېوال د خټو كور مې د ۛ پرېوتې
هر سړي ته پكښې لار مه جوړوه
احترام د هر سړي كوه مه جوړه!
خود هر سړي نه پلار مه جوړوه

«««»»»»»

جمرو د كال 1970م

پکار په ژبه دې چې وشي قېمتي خبرې
ياد الله ياد رسول او ياقامي خبرې

ته خامخا کوه پښتونه د خپل حق خبرې
که نه دې اوري د تور مخي ده مرضي خبرې

پښتون که يونه شي پنجره به پښتونخوا وگرځي
وي به خبرې د پښتون بس د طوطي خبرې

معيار د حسن يو سپين مخ نه دے فقط لاليه
دا ډېر اړخونه لري نه د يو مخکي خبرې

پېغام شپېلۍ کښې د ساتنې د رمې ورکوي
پېغام د قام ساتنه جوړ کړه د شپونکي خبرې

راورې سپېره نصيب مهجوره! د پرېغل له خوانه
اوس نورې پرېرډه بس کوه د يو کاپکي خبرې

««««»»»»»»

خه له مې چېرې گلله! یادونه وو چې خاورې شؤل
گل چې شوي غنچې نولا گلونه وو چې خاورې شؤل

ړنگ څلي چې گورې نوبیا دومره فکر هم کوه
دا هم د چا بنکلي وجودونه وو چې خاورې شؤل

ورکې لوپټې شوي پښتنې وینم سرتورې نن
لارل پښتانه او غېرتونه وو چې خاورې شؤل

زړه مې هدیره ده او پرې نوم ځکه د تارډمه
دلته ستا وعدې وې ستا لوظونه وو چې خاورې شؤل

نن په زړېوډی کښې راته هېچرې دا مه وایه
خومره دې مهجوره ارمانونه وو چې خاورې شؤل

«««««»»»»»

قسم چي ستا د مينې نه بڼه کلک مې و خوړو
شکي شوم بيا مې او خوړو چي سپک مې و خوړو

بنامار ته د تر بور د حسد هيڅ هم پته نه لگي
چي لوی مې او خوړو او که هلک مې و خوړو

اے کاش د ورور ولي د خلي نه يو ځلي دا واورمه
پته مې ورور ته ورکړو تره پالک مې و خوړو

غريب وم خود خان روپي واپس مې د زکات کړه
زه زمکه وم خوشکر د مې فلک مې و خوړو

رحمت شوراته ستا د تورو زلفويه تياره کښي
پېزوان مې په لاس راغې چي تيندک مې و خوړو

مهجوره! خلق تلل چي نن د خان کره دعوت د مې
زه پاتي شوم د مور د لاس سوکړک مې و خوړو

«««««»»»»»

دا ننني سره ويشو مونږ د يو بل غمونه
نه به وي ستا او نه زما د برخې تل غمونه

ستا د وصال سره سره په تصور د بيلتون
ماته له ورايه چينگي د اړې خند بدل غمونه

هغه يادونه ستا د شونډو سپين رخسار و وکنه
ماته په سرو سپينو جامو کبسي پتېدل غمونه

اشناد درستې د نياگي په غم به او نه رسو
راشه چې وگورود کلي چاپر چل غمونه

وېره د ویرد خوشحالی په ډمامو کښي هم وي
په یوه خندا پسې رادرومي دلته سل غمونه

ورانې ویکاره دنیاگی د خوار زرگی وه دومره
راتلل راتلل خو په راتلو کښي شرمېدل غمونه

نورې دنیا ترې په خندا خندا مزې اخستې
په پښتونخوا چې له اسمانه ورېدل غمونه

هغه اوس خپل گرځي ملا ماته د غم پېته په سر
چې د هر چا د زړه په زمکه یې کرل غمونه

مهجوره! هر چاته د زغم په قدر اورسېدل
په وېشندي شه آفرین چې یې وېشل غمونه

««««»»»»»»

مالياره راوړه خپل صاحب ته ننني گلونه
په گلدسته کبني يې خوښ نه دي پروني گلونه

دي تا په مېز دي گلدستي د سرو گلونو پراتي
ماته پراته دي په سرو وينو کبني حلمي گلونه

خپل باغ ساتي خود گل چين دا تور مخي ته گوره
پردي امبل ته پښتونخوا کبني شوکوي گلونه

په خصمانه د ماليار هم مقابل نه شي کېدے
د پښتونخوا د سرو گلونو پنجابي گلونه

معيارد حُسن انتخاب د چا وي شه د چا شه
د چا سرې شونډې او د چا سره انگي گلونه

د گل صفت چې کوي بد په ازغو هم مه وايه
د کس ناکس د لاسه ژغوري دا ازغي گلونه

فرق د سپره رقيب او خوږ ريبار په مينځ کبني دا د مے
د يو خبري وي ازغي بل وروي گلونه

ماته بهار او خزان ستا دا پستي شونډې بنايي
دا يو سپردي گلونه بل د مے غوڅوي گلونه

کړو ستا د شونډو هم رنگي گلاب د گلو باچا
گني په بوي کبني څه کم نه دي د بيري گلونه

خيال کوه نن په پښتونخوا کبني چې ته څنگه ربيې
داسي ربيلي تا پخوا وو بنگالي گلونه

مهجوره! څوک خپلو گلونو ته قبرونه کيندي
څوک په مزه خپلو غوږونو کبني ټومبي گلونه

«««««»»»»»

د پاكي ميني په جهان اورونه ولگېدل
په خواره تكي د جانان اورونه ولگېدل

زما د ډېرې خوږې سيمي بدبختي ته گوره
پكښې اېرې شولو خوانان اورونه ولگېدل

د بل د پاره مو چې خپله پښتونخوا وړانه كړه
د خپله لاسه د نقصان اورونه ولگېدل

تنكي خواني كښې ارمانونه غرونه غرونه پراته
په غرونو غرونو د ارمان اورونه ولگېدل

چې ژبه مشرشي د كلي تباهي له بس د
ژبي د كلي شو مشران اورونه ولگېدل

مهجوره! گتې د دنيا چا پكښې ډېرې وكړې
د ځينو خلقو په ايمان اورونه ولگېدل

««««»»»»»

د وحدت نه د کثرت په لور پرېږم
خدا مې خبر چې د خلیل ع سره سمېږم

ته په یوه خدا قسم زمانه واخله
چې عالم مې ژړوي زه به خندېږم

که دې پو مې کړم په رموز د تورو سترگو
بیا به ستا په رنجولي سر پوهیږم

خپلې مړې ایرې به بلې کړم چې پو مې شم
چې د کلي نه لېږدم که پاتې کېږم

تقدس د هر تړون دومره خیرن شو
چاته ،خپل ، ،وئیلے نه شمه شرمېږم

یم دیوه تورو تیارو د چاپېرچل ته
د حالاتو سپلۍ تېرې شوې بلېږم

ته مې یو ساعت له زړه نه بهر نه کړې
وايه چرې ستا په زړه کښې هم غږېږم

تصوړ د لالی هم دده راتلل دي
مهجوړ ځکه په جامو کښې نه ځایېږم

«««»»»»»

یادگېرنه: دا شعر د پښتو دیوې مشهورې ټپې تراثر لاندې مالیکلے
دے -ټپه څه داسې وه:
په سترگو تاراته اونۀ کړل
په رنجولي سر دې زه نه پوهېدمه

گردد د غربت د چا په بڼې خوانۍ بې وخته لگي
د چا په سر اښي کړې پگړۍ بې وخته لگي

يو د خزان وچې سپېرې هوا په مخ ورې ته
د سپرلي ډکې د وړمو سيلۍ بې وخته لگي

ليک د دېوال چې ايوته د غرور سترگې ويني
د مات قلم ژبه تتي تتي بې وخته لگي

په صورت روغ په خندا شنه استعماري ذهن ته
د يو غريب د خوړين بدن سلگۍ بې وخته لگي

چا ته غصه يې ته له قهره چا ته شونډې چيچي
د گل په پاڼو پام کوه رلي بې وخته لگي

چې په زړه سرې ويني وي پنډې خله ترخه له غمه
ست د سرو شونډو او خوږې خو لگۍ بې وخته لگي

په سربازي کښې د غېرت مهجوره مخکښې مخکښې
دا دي غلط چې په سينه گولي بې وخته لگي

««««»»»»»»

دا يادونه دي د چا چې ژپوي مې
د خوانۍ له درانه خوبه وينوي مې

شپه د هجر کښې سرې سيلۍ د ژمي
خه تيرې غوندي اري دي غوڅوي مې

پښتنې شملې مې داسې راته اووي
«مه مې زده په داسې سر چې ټيټوي مې،»

لپونتوب د مينې برخه دهغوي شه
چې مې گرم په مينه بولي پوهوي مې

انگي دي هم گلاب دي هم سکروټي
په يؤ دم مې سوزوي هم لوبوي مې

مشوري دي بياتيار اوسه مهجوره!
چې مې کلي کښې پرېدي که ليردوي مې

««««»»»»»

چې ويرد وړان وزيرستان مې په غزل کښې نه وي
لکه چې ذکر د جانان مې په غزل کښې نه وي

ز مکه د زړه هم وي سوکره سترگو کښې اوښکې نه وي
افسوس دعا هم د باران مې په غزل کښې نه وي

ردي توکړی ته يې ورواچوئ او مۀ يې لولئ
چې درد او غم د خپل افغان مې په غزل کښې نه وي

خپل يې هم ولولئ او بل ته يې هم اورسوئ
قيصه د قام چې د نقصان مې په غزل کښې نه وي

خوند د بې مالگې روټئ هم پکښې نه وي مجهوره!
کله چې ذکر د خپل گران مې په غزل کښې نه وي

«««««»»»»»

بيادي نو م غم راواچوه زړگي ته
بس د م نه مې شي زړه نوره زندگي ته

لاس د خپلو پښتنو هم پکښې وينم
پښتونخوا چې زه دې گورم بربادي ته

که دې زړه غواړي چې گل مومي بلبله
نو اول لاسونه واچوه ازغي ته

په لاس ورشي چې ثواب ملا صاحب ته
کړې تيار يې تنکے خوانه فدائي ته

د اسلام د يوه خبره هم ونه كړه
ملا جانه هسي لارې اسمبلي ته

اسلام نشته تش په نوم اسلام اباد د
اسلام نه وايي په نوم مسلمانې ته

خانمگي پردو بچو ته ثواب بولي
دا سبق به كله وايي خپل بچي ته

په الزام د ترهگر به گرفتار شي
خيال كوه مهجوره! خپله شاعري ته

«««««»»»»»

نخني مود يو حامي د ناستو وړانې ويجاړې شوې
لارې مود تلو او د راتلو وړانې ويجاړې شوې

پورته که اوبه د زور اور اوختي څه اوشو
مېلې د غريب د اوسېدو وړانې ويجاړې شوې

پلونه چې د ژرندې گرځي يو بل ته څه نه وايي
منځ کښې يې کولمې بس د دانو وړانې وي ويجاړې شوې

تور کارغان چې راغلل گل ورينه سيمه خړه شوه
جوړې خالي پرېښوې گوگوستو وړانې ويجاړې شوې

هار نصيب د هر گل نه وي داسې گلان شته چې يې
پانې د مزار په گلدستو وړانې ويجاړې شوې

وه د سياست قيصه ملا غلطه پېښه كړه
مينځ كښې خپل خانې د پښتنو وړانې ويجاړې شوې

گنځ لكه ملنگ چې په يوه سپړه پسې اوسېځي
مېلې مو په شربس د يو څو وړانې ويجاړې شوې

زور خو لگوي مهجوره بيا به لېونې كورې
بس كه څو كړې د زولنو وړانې ويجاړې شوې

««««»»»»»»

نا ممکن دي چې پوره شي ليکل غواړي
ستا صفت د حسن ياره ليدل غواړي

په پردو خلقو گمان د ورور د مرگ کړي
دا گمان په خپلو خلقو اول غواړي

شني جامې د گلبدنه دومره خوند کړي
لکه شني پاني بنکلا چې د گل غواړي

لاړل ستا بچي سپلونو د لندن ته
شاگردان دي په سرو وينو لامبل غواړي

تضاد اتو د تدريس ته دي چران يم
يو بچي کتاب تويک په لاس بل غواړي

په کاغذ چې د لوستونکي اوبنکې توي شي
ا مهوره زړه مې داسې غزل غواړي

««««»»»»»»

تارد مينې ترنگوم په ابتلا کښې
پتوم سرې سلگۍ زه په خدا کښې

ارادې مې د تسخير د کائنات دي
نن که سترگې غرومه په خلا کښې

چې دې گورم سرتاپا د وطن ځوانه
کوټ پتلون يې نور څه نه وينم په تا کښې

چم گاونډ ورله راځي ته ورله راشه
په مړېدو د مې ستا مين سبا بېگا کښې

کور محلت د عاشقانو پکار نه وي
د مين ځولۍ پراتې وي په بېديا کښې

چې دې زړه نه ژاړي مۀ ژاړه مهجوره!
زيان د دين او دايان دی په ریا کښې

«««««»»»»»

راشه نن خومې د زړه ورکه سودا کړه
دا سپره رقیب خویاره په ژړا کړه

دي روانې او بنکې ځي خفاله زړه نه
یاره راشه مېلمنې سره پخلا کړه

چې کشمیر کشمیر دې هر وخت وظیفه ده
په دا خلۀ خویو ځل یاده پښتونخوا کړه

په دا خیال چې په دېوال پورې هم غوږ دي
د رقیب له ویرې ما دېوال ته شا کړه

چې زما او ستا په حال وه رقیب کړم
وه ترخه خبره تاته خوږه ما کړه

د مرګې فرشتې ماته وېل مهجوره!
زرپوره خپل ارمانونه په دنیا کړه

««««»»»»»»

خه فکر د انجام نه کړي جذبې چې لېونۍ شي
سروي کاندې غټ غرونه ارادې چې لېونۍ شي

هېڅ غم ورسره نه وي د حديث د پېغمبر بيا
ماتيري لري وځي به رشتې چې لېونۍ شي

پوره پوره بناړونه هم کودري کړي د خټو
مني د سمندر هم نه چپې چې لېونۍ شي

نظام د کائنات هم خپل په خپله ټول چليزي
منکري د خالق شي عقيدې چې لېونۍ شي

غریب شی د افکارو د شه فکر توان یې نه وي
د ژوند کڼدو لپرو کښی فلسفی چې لپونی شی

بېگاسبا ودانی د گودر غاړی وې عامی
خو گرانې شی پیدا د چا گرمی چې لپونی شی

خبره ده یوه عامه لپونتوب د عام سړي خو؛
جوړیږی په نقصان غټی گرمی چې لپونی شی

لوگه چې کوی زړه نو اسویلی خیڅی له خلی نه
مه جوره اېږی هر شه کړی لمبې چې لپونی شی

««««»»»»

ر به د للمې دا باران خوران نه مه کموه
اوز ما دا شو ياران خوران نه مه کموه

په ډک محفل کښې مې په چا دي چې دا سترگې خوږې
په ډک محفل کښې دا يو گران خوران نه مه کموه

زما په زړه چې دي هغه يې په تندي ليکلي
د خوار زړگي دا ترجمان خوران نه مه کموه

غمجن زړگي ته د اظهار مې يوه تپه پاتې ده
دا يکه زار او ياقربان خوران نه مه کموه

د بڙه گربوان مې راته بس دي دا خور وغي تنی
دا خو تنی د بڙه گربوان خوران نه مه کموه

د ايمان برخه ده مهجوره دا رښتيا وئيل هم
ر به دا برخه د ايمان خوران نه مه کموه

«««««»»»»»

اشنا چي ماسره نن راغے د څنگزن نه بغير
رقيب ځان يورپو په نوکارو د پمن نه بغير

د ناکامۍ په غم چي مات کاندې خپل سر په تپشه
يا به پښتون وي يا بل څوک نه د کوهکن نه بغير

يو پنجابي چي په مورچه کښي هوا خلاصه کړله
پښتون خندل چي ځان له بڼه وم د تيزن نه بغير

پښتني خوري ستا زړه لويته بڼه ښکار بده
مشکني يي ښکلې وي په خداے چي د چلمن نه بغير

د خوندونو ډک وختونو ته دې خپروي
گرانه ياره ستا يادونو ته دې خپروي

د هجران چغې مې ړنگې پنگې يوسي
پالونارو گړنکونو ته دې خپروي

هيڅ اثر د يار په کاني زړگي نه کا
د ملاؤ تعويدونو ته دې خپروي

مراد اونه شو اوس ټول په کاپو وله
لېونيه زيارتونو ته دې خپروي

زولنی پکښی مزه د بنگرو کاندی
د پښتون دا مروندونو ته دې خبروی

هسې نه چې دې په لاره کښی بدل شي
ستا وعدو او ستا لوظونو ته دې خبروی

ټول تور مخی او شین سترگی درته یو شو
پښتنی سیمې ستا غرونو ته دې خبروی

چې سبب د پښتنو د یو کېدو شي
اے مهجوره ستا شعرونو ته دې خبروی

««««»»»»»»

د گران ټکي راوړل شه مشکل نه دي په غزل کبني
خو ستونزي پېدا کيږي د پښتون په پوهول کبني

اے بنکليه ياره ستا د هرې بنکلي ادا خار شم
خو دا مې نه خوښيږي د رقيب سره خندل کبني

بد مه وايه خپل مشر ته د قام تر هغې پورې
تر خو چې يې اونه وينې د قام په خرڅول کبني

شه چل چې ترې د څښکلو د اوبو نه شي ټانک ته
تر هغې بې فائدي دي زر ډېمونه په گومل کبني

خدا کله کوي او کله گونځې تندې گرځي
د يونه دې قربان شم خو قيصه ده په دا بل کبني

فقط هم د ماستو او د چوني خبره نه ده
خو بل شه وو باچا د وخت ليدلي په بېر بل کبني

رقيب دلته که نه وي زما بنکليه راته وايه
مانع دي درته شه د خپل مهجور خواته راتلل کبني

««««»»»»»»

جذبې مې ارادې مې ولولې مې شې سپوا
دا خيال چې زړه ته راشي رادرومې به ته بيا

کېدې شي چې بيا هره ونه شنه د پښتونخوا شي
د چاد غاړې هار ته د سورگل په تمنا

لگيا يونن خوزه او ته آخپله خپله وايو
خبريې؟ چې به څه وي د وختونو تقاضا

چې جوړيې په تانه کرم د بابا زنگيني توري
چېران يم چې به څنگه وي تقدير د پښتونخوا

وختونو پرې ثابته بې غرضي کړه ستا په خپله
مهجوره د کالونو راشه غواړي دې اشنا

««««»»»»»»

يادي مشهور مونږه بناغلي نه و
يا په ناکړدو دي تاغلي نه و

آدمزي خپلي، «خوت»، موبنه و
چي موبونه اغوستلي نه و

د خپل بيړي ټيپک په خواکبني مړه و
خو مونږ له توپو تنبډلي نه و

زړي جامي او دا زړه لويته ه
خوري خورخه خورمي ليدلي نه و

ظالمه دا تنکي تنکي حلمي دې
کور لو بېدی جنگ ته لېرلي نه وے

يا خوز ماوس وے د نويو جامو
يامې بچي راته ژرلي نه وے

توره تياره کښي پروت په وينو بڼه و
دا نمر سپورمي دې راخولي نه وے

اسان کار نه و په دنمن برلاسه
که له خپل سر نه دې دانگلي نه وے

دا د وخت سپي پښتانه نه شي خوړے
که سپي دې خلاص کاني ترلي نه وے

خندا مهجوره! پس له غم نه راخي
غم نه راته که دې خندلي نه وے

««««»»»»»»

اوبنکې اوبنکې دي نعرې دي نور څه نشته
د نصيب نه مې گيلې دي نور څه نشته

په زرگي کبني مې يې ته د زرگي سره
ستا د حسن افسانې دي نور څه نشته

په دنيا که چرته نوم د خوشحالو وي
ستا د سترگو مېخانې دي نور څه نشته

تصور د يو خيالي لېلي مجنون هم
ترمطلبه يارانې دي نور څه نشته

که څوک پانې د مهجور د زرگي گوري
د چا نخبني نېانې دي نور څه نشته

««««»»»»»»

21م اپرېل کال 1971م

راشه نظر نن د حالاتو په کتاب کوو
زما خواري او ستا د ظلم به حساب کوو

جينی په خپله رضا لاره د اشنا سره
ورونه يې وايي چې د پلار به څه ځواب کوو

پلار يې وئيل چې خپل صورت خپله مرضي د جينی
ورونه د خور په طرف وو دوئي پېچ و تاب کوو

خلق يې ستا د شونډو سيال بولي نو گورو به يې
باغ ته به ځو او ننداره به د گلاب کوو

چې داسې او تې بوتې وايي نو رآه خو کنه
څه انتظام به د رقيب خانه خراب کوو

يا خو مهجوره! ضرورت دے چې ټول يو شو سره
يا به تور مخي ته ټول عمر جي «جناب»، کوو

«««««»»»»»

اشنا چې بنکله خدا م پيدا کړې اوس خاني مه کوه
مدام به نه وي ډبر غرور په دا خواني مه کوه

د هر پښتون په غم بنادي کښي خان شريك وگڼه
په خان هيڅوک هم پوره نه د م خان خاني مه کوه

يا خود وخت د سامري د غوا بچي مه پرېږده
او يا گيله په خپلو څنوهاروني مه کوه

چي روا بولي د ورور ويني تويول بي گناه
د جنت تمه خو په دا مسلmani مه کوه

په زړه باچا د م په ظاهره يي غلط چې نه شي
خيال د مهجور په دابي سرو ساماني مه کوه

««««»»»»»»

چا واخستل خوندونه د يارانو د محفل نه
څوک ځان ته ناست دي اوري د ببل قيصي د گل نه

څوک کور کښي نامعلومه گولي او خوري په سر مړ شي
څوک کور ته اسماعيل غوندي روغ راشي د مقتل نه

زور ډېر د ۱۹۷۰ امريکه کښي ځکه مړه به افغانان کړي خو
د روس غوندي به درومي ټيټي سترگي د کابل نه

دا يوه درسره وليکه په زړه زما د لوريه
سنگر ته ځه په نره څوک خبر دي د اجل نه

کله د غم کله د ظلم لاثاني مشقینه
ډېر په خوشي مني دا زره مې د لالي مشقینه

تو ته وو یودوي که نه قېد پکشي اتيا زره شوې
تور مخيه بيا دې دي پېل کړي بنگالي مشقینه

وسله دو ټوله تو په لوس کشي پشتين سير په ويني
تور مخيه مۀ کوه نور دغه چنگيزي مشقینه

پاشتین چې ژاغ دې خپل حق کوو ورته غدار ويایي ته
په تور سړی د میژه مۀ کوه پوځي مشقینه

تۀ چي په خپلي غريبونې تل ظلمينه كوي
درته راو بولي تۀ ويا يه كيم مفتي مشقينه

زړۀ مي تانو كې داي لثرفكر د زيوتي سره كه
هره تانو كه بندي مۀ كه د ازغي مشقينه

كله شي موت روته سبب دي بي عزتي وگرخي
په سپيني لپچي كني خو مۀ كه په بنكري مشقينه

مېدون د مينې كشي بي خوفه بي خطره گرخي
مهجوره تل كوي بي تېري ننكيولي مشقينه

««««»»»»»»

د يو ورک غزل پاتې برخه

خبريمه بيا زه زما ژر ا به څنگه وي
خو وايه گلبدنه ستا جفا به څنگه وي

لگيا يونن خو زه او ته آخپله خپله وايو
خبريې! د وختونو تقاضا به څنگه وي

دا وريځې د آهونو چې ترې پرځه راوريږي
خو ښکې که ترې رلي شوله نو دا به څنگه وي

مهجوره د هجران په سره غرمه کښې چې اونه سوي
په وخت کښې د وصال سبا بېگا به څنگه وي

««««»»»»»»

چې په يوه خله به افغانان شي ناهيڅ کله نا
چې به پوره زما ارمان شي ناهيڅ کله نا

فضا د بدر چې امت خان کبني پيدانه کړي خو
مدد راکوز به له اسمان شي ناهيڅ کله نا

رقيبۀ داخيال دې چې بيا په زړه کبني هم تېر نه شي
دا چې به ستا زما جانان شي ناهيڅ کله نا

دا چا سپرو سترگو خوړلې دے امکان ئے نشته
ودان به خر وزيرستان شي ناهيڅ کله نا

اوس په ډنډر د گل بلبله ته چغار مۀ کوه
چې به سمسور بيا گلستان شي ناهيڅ کله نا

مهجوره زړه چې پرې راتول شي داسې نشته دے څوک
مور نه بغير که ډک جهان شي ناهيڅ کله نا

«««««»»»»»

چي د راتلويي ما سره کلکي وعدي کړي دي
دا يو خوشي مي چا د پاره شوگيري کړي دي

چا که خبري بدنيتي ما ته ترخي کړي دي
خو ما تراوسه د هر چا سره خوږي کړي دي

د زړه کوته ته مي وس نه وو د چاپره د پوال
نوله ناکامه مي د غنو تري وپري کړي دي

په باغ کبني نشته د په خاورو کبني خلمي گلونه
ستر مي نن مي خو پيري د هديرې کړي دي

يو جماعت راته پکار د د پښتو د تبليغ
يو خو کسانو ارادي د سه روزي کړي دي

پښتو ساده پښتو سوچه پښتو اسانه ژبه
مهجوره! ما هم د خو ژبو مطالعي کړي دي

««««»»»»

جذبې چې مېړنۍ وي په جذبو کارونه کيږي
د بڼه گرېوان بې ستنې په ازغو کارونه کيږي

د ژوند دا خړدگرشي د همت په يوم گلونه
چې پنه شي کړي وده په خولو کارونه کيږي

زياتوب د علم غواړي نورې ژبې زده کول هم
ليکولولو او وايو په پښتو کارونه کيږي

لومړنيت لويه جذبه او حوصله چې پکښې راشي
د روغ صحت په توره د مودو کارونه کيږي

مرگه چې مغز مے مات کړي نو هر شه په تپه او دريږي
اشنا په دے دنيا کښي د ژوندو کارونه کږي

خواني چې زړ بوډي شي ارادې هم زړې کاندې
چې پغلې ارادې وي د ځلمو کارونه کږي

صحت هم تل روغ نه وي مرگه راشي دولت پاتي
که خاندو او که ژارو دا يو څو کارونه کږي

بس خبر دے ايمان غواړه چاپېر چل گوره مهجوره!
ترخي مے وايه چاته په خوږو کارونه کږي

««««»»»»»»

له سترگو نه د اوبنکو قطارونه دي وریږي
په غم پسې بل غم دے بس غمونه دي وریږي

مړه زمکه پرې ژوندی شي دا فرمان د پاک الله دے
دا زبړے د ژوندون دے بارانونه دي وریږي

له سترگو اوبنکې خاخي که کوټه ديؤ غریب ده
شېبو شېبو باران د تا یادونه دي وریږي

زانگو کښې ماشومان نۀ کوي خوب په چغو سر دي
په ټول افغانستان باندي بمونه دي وریږي

پښتون دي خپل کتاب د عمل اولولي شه وائي
فرقې فرقې پښتون دے عذابونه دي وریږي

زمونږ نصیب په سمه کښې سکروټې او گرمی دي
په غره زمونږ د سیمې بهارونه دي وریږي

په وران وزیرستان کښې لا پاسته نوي ازغي دي
مهجوره! خلق وائي سره گلونه دي وریږي

««««»»»»»»

بلبله وايه ته خفه په غم د خان يې که نه
اوياءه باغ کښي خبر شوم له خزان يې که نه

له اوبنکو ډکې سترگې کرځي شه خبره خوده
له بمباري خبر په رنگ وزيرستان يې که نه

په هر غزل کښي دې چې ذکر د بنکلا کومه
وايه رقيب ته چې فقط زما جانان يې که نه

چې ټوله ورځ دې په پتي کښي مزدوري کوله
بيا ټوله شپه يې مجاهد هغه دهقان يې که نه

چې هر ظالم هر زور اور پرې طاقت و ازمایه
روس شو تکرې او س امریکه هغه افغان يې که نه

مور د بمونو نه هم اونه ویرېدې ښاغلیه
ستا په غېرت شه افرین بهادر خوان يې که نه

له غېرتي خاورې پېدا يې چې سنگر ته درومي
په تمنا د شهادت ته ور روان يې که نه

مهجوره داسې شعر لیکه چې پښتون یو شي سره
ته په نفاق د پښتنو څه پرېشان يې که نه

«««««»»»»»

یادگېر نه: دا غزل ما هغه وخت لیکله و چې امریکې په افغانستان باندي
د «بمونو مور»، «یو بم اچولې» و-

د غم تپوس يې مه کره زيات يې خوند د بې غمی شي
چې سر شي په گدا د چا په غم کښي لېونی شي

عاشق د عشق په سر کښي کلے کور د جانان غواړي
چې مينه لېونی شي کلے پر بردي غرڅنی شي

غوښتنه د خواهش بوډاله زړه نه اوس بهر کره
چې لور يا د نسی د پښتونخوا هره جینی شي

تر لې د تقوی سره د دین دنیا هر څه دي
د یو دروېش په وجه کور وړوکي کورنی شي

لمبه چې د دیوی وي ترې ایرې پتنگان پروت وي
لوگه چې د زرگي وي خپل جانان ته سپېلنی شي

مهجوره! د هابیل او د قايیل قيصه شي جوړه
چې ورور د ورور په برخه کښېني جوړه تربگنی شي

««««»»»»»»

چې کور کبني ډيوې مړې وي پتنگان کله راځي
غربت چې تر حد زيات شي نو ياران کله راځي

چې زړه له غمه شين شي نو له سترگو او بنکې څاڅي
په شين اسمان چې وريخ نه شي باران کله راځي

رقيب دله خفا کړو اوس جانان ته جرگې لېږم
د او بنکو بې جرگو خفا جانان کله راځي

د وخت په زولنو ترلې لاس کلک دي د هر شي
بې وخته بې نېټې سرته ارمان کله راځي

و عتصمو بحبل الله خو ستا امر مني ټول
په يوه خله مسلمان ستا په فرمان کله راځي

مهجوره! دا په وهم او په گمان کبني د چانه وه
چې خر وخت به په گل وزيرستان کله راځي

«««««»»»»»

د ځيگر زخم چې زيات شي پرې دوا خو داسې نه وي
مصيبت کښې سترگې واړوي اشنا خو داسې نه وي

پنجابې چې «سر لښکر»، ته بد رد وايي غدار نه دے
په ژړا پښتون غدار شي چې ژړا خو داسې نه وي

په خدا دې کافر وائي خپل کور سوزوه شاپاش
*ستا په خله سوځي خپل کور پام کړه ملا خو داسې نه وي

چې په يو گزار د بوټي يې ورزما د کوټې مات شو
سپاهي خندل چې وروي ياره بيا خو داسې نه وي

ماوئيل گل وزيرستان مې لوټې لوټې شو مهجوره!
په خدا شو وي د گل وطن ښکلا خو داسې نه وي

«««««»»»»»

*دفرانس واقعي ته اشاره وي

مسېد ووله لهجه

پشتاني خوري ډېر دې كشي دي شنكي خولینه
پشتو ته كسه بچ كوه خپل غبرتي خولینه

خيرن نظر و ورته كو خوناور داسې هن شته
پت سوته مخ او په چامه وينه بېخي خولینه

چې دې خولې روشي په مخ او بيا يې ووينځي ته
داسې چر كيزي كه منې لكه غلمي خولینه

پرده كوه چې نن سا بو داسې وژ سترگي هن شته
چې حيانه كو خير خير كسي كشلاكي خولینه

داسې جينكي هن په اټك بندي روپورې وتې
چې دې خوانونې لامدورې ته گرځوي خولینه

پشتاني نه دې اروېدلي مې په خپل غوژينه
هغه كلي په كلي گرځي خرڅوي خولینه

چی د مېوند نقشه بدلنه کو په یوه سندره
ډېر نا یو دوه دا وي خو وي چی ملالی خولینه

د ساکه خور د ساکه لیر خولینه کسه خپر دے
مهجوره! پام که چی اونه کسی پرادی خولینه

«««««»»»»»

اگست کال 1998م

یادگېرنه: د هرې ژبې په شان چی په لویو لویو علاقه کښې وئیلی کیرې
او دهرې علاقې خلق یې مخصوصه لهجه کښې وائی پښتو هم یوه داسې
ژبه ده چی تقریباً تقریباً په ټوله پښتونخوا کښې وئیلی کیرې-خود
لهجو او الفاظو د ادائیگی په فرق اوس د پښتونخوا په دؤو غټو برخو
کښې وئیلی کیرې- نولر شان د افسوس خبره دا ده چی په شمالي
پښتونخوا کښې کومه لهجه پکاریرې په هغه د جنوبی پښتونخوا خلق
پوهیرې خو چی کومه لهجه کښې هم دغه پښتو په جنوبی پښتونخوا
کښې (د کرک نه تر ژوب بلوچستان، پورې وئیل کیرې په هغې باندې د
شمالي پښتونخوا خلق نه خو پوهیرې او نه پری د پوهېدو کوشش کوي
- نو ما ځینی غزل او نظموه په داجنوبی پښتونخوا کښې د مسیدو په
لهجه کښې لیکلی دي- چی دلته ترینه یو غزل رانقل کوم- امید لرم چی د
شمال پښتونخوا وروپه به هم پرې پویې شی-

نظمنه

تېره ورځ ته

اے تېرې ورځې چې رڼا مې په وطن تېره شوې
د سپين سپېڅلي رڼا نمر سره چې نن تېره شوې

لا دې سرخي د شفق شته په اننگو د اسمان
د گران وطن په هر صحرا په هر چمن تېره شوې

چا په خندا په خوشحالو په چرچقو تېره کړې
او په چا سخته لکه وخت د زنگدن تېره شوې

درنه کوم يو څو پوښتنې د جهان په حقله
يو څو سوالونه د دې دهر د انسان په حقله

○

څومره دې وايه تماشي په دنياگۍ ولېدې
غوندې دې څومره د مستۍ او خوشحالي ولېدې

په ټول عالم په هر طرف مسته مستي وه که نه
چرته له غرېوه ډک زرګي کښې دې سلګۍ اولېدې

یا دې نظر و په رېښمینو جامو پټ بدن ته؟
که بڼه جامو کښې دې ښکاره د چا پندۍ اولېدې

تا بس کتې ښکلې ښکلې او محلونه د چا!
که دې بې چته بې تنبې زرې کېږدی ولېدې

په عېش کدو د دې دنیا کښې زېږوډۍ وه او ده
که خړې پړې دې خولې خولې ځوانۍ وليدې

خومره ډاکې د چا په ننگ او په ناموس پرېوتې
خومره دې وایه د بې وسو مجبورۍ ولېدې

خومره حقونه شو تر پښو د غاصبانو لاندې
په ویر ژړا دې وایه خومره پابندی وليدې

وايه زما پښتنو ورونو په خدا تېره کړي؟
که په ژړا دې پښتنې پېغلي جينۍ ولېدې

اودې ليدې د لويټو پيڅې لوندې په اوښکو؟
که د ځوانانو دې کړې وړې پگړۍ وليدې

ورانې ويجاړه مې پراته وه پښتونخوا هغسې؟
که دې په کندو په لېرو کښې ابادۍ ولېدې

خوره وره په محکومي رضا مندي وه که نه؟
غلي خوندي دې ولولې د ازادۍ وليدې

وايه مهجوره! ته زمانې سره ديون د پاره
پکار دي څه د ژوند د نوي سباون د پاره

«««««»»»»»

زړه مې غواړي

دا چې اوسي د سرحد په تورو غرو کښې
دا چې پلار نيکه يې پروت دي په مورچو کښې
چې مړه ښکاري د ژونديو په جامو کښې
زړه مې غواړي چې حساب و ۷ په ژوندو کښې

دا فضا چې مې اهو نه پکښې شوري
دا فضا چې لري ښکلي ښکلي ستوري
چې د شپې مې توره شپه د قسمت گوري
زړه مې غواړي چې پراته مې و ۷ په پښو کښې

چې سبب د يو څو تنو د راحت وي
چې سبب د يو څو تنو د عشرت وي
چې سبب د يو څو تنو د خلوت وي
زړه مې غواړي زلزلې داسې ښکلو کښې

چې وړو کي د عمل بله ډيوه وي
چې يوه نوې عقیده او فلسفه وي
چې يوه نوې عجبیه غوندي تحفه وي
زړه مې غواړي چې مې راوړم په پښتو کښي

زړه مې غواړي د يو بل چې څنگ په څنگ و
زړه مې غواړي د باطل سره په څنگ و
مونږه ټول يو ځايي ولاړ په نام او ننگ و
زړه مې غواړي اتفاق په پښتنو کښي

مهجور نيت لرم د داسې نېکې چارې
چې لارښود وي د عمل د نېغې لارې
چې رڼې شي پرې د غرونو پالې نارې
زړه مې غواړي يو شعور خپلو پردو کښي

««««»»»»»»

وختونه

کله کله مې ياد يېرې تېر وختونه
بنه وختونه خو افسوس په شمېر وختونه

کله کله از مري هم گيدړان کړي
کله جوړ کړي د گيدړ نه شپړ وختونه

کله يو ساعت مخه شي د کالونو
کله جوړ د سترگورپ شي ډېر وختونه

کله وخت د خوش حالو راشي مهجوره!
کله غواړي د وختونو خپر وختونه

««««»»»»»»

زه

گرځمه تل د لېونو غوندي زه
خپلو ته ښکارم د پردو غوندي زه

ستغو د ژوند ته استقلال لرمه
د پښتونخوا د تورو غرو غوندي زه

کله فضا کښي اواره گرځمه
مهجورد چا د اسوبلو غوندي زه

«««««»»»»»

پوښتني

اے د موهومو پوښتنو بهيره
اے د دلسو زو اسو پلو بهيره
اے د ستومان انسانيت قافلې!
او اے د تورو تورو شپو بهيره
شپه د منزل به دې سبا کله شي؟

○

خه خوم لرې هم د لوگي؟ لوگيه
اے د لوانده غوندي لرگي لوگيه
لوگي لوگي به يې که وريخ به هم شي؟
اے د مظلوم د مات زرگي لوگيه
تاکښي به تندر او برېښنا کله شي؟

باچا بي تاجه د وطن ستره د د
دا په خوارو زارو مين ستره د د
راشئ او گوئ كه رحم لرئ
خولې خولې دي ټول كو هكن ستره د د
مورد شيريني به رضا كله شي؟

دا چې دي بندي د سركار له وپري
دا چې دي بندي د خونخوار له وپري
لره بنكاره شه نامعلومې نټې!
دا بندي خلي د استعمار له وپري
چي په خپل حق به دوي گويا كله شي

چي د مظلوم شي ورځي شپي بدلې
چي د محكوم شي ورځي شپي بدلې
چي پاس تر عرشه دي فرياد اورسي
چي د قوم شي ورځي شپي بدلې
مهجوره آه به دي رسا كله شي؟

««««»»»»»»

اوس مه راحه لاليه

نه يم خبر لاليه
د سترگورپ شو هغه ټول وختونه
چې حوصلې پېغلې وې
چې ارادې ځوانې وې
نوي غوتې غورېدې
او ولولې ځوانې وې
وخت و تنکې او ارمانونه تنکي
د زړه په کور کېنې او ازې دې تا وې
نورې دنيا ته دروازې بندې وې

جوړې فقط وې ستا د پاره اشنا
استقبالي تنبې په سرو گلونو
نورې هر چا ته دروازي بندې وې
ته به راتلې په بخملينو لارو

○

اوس مه راځه لاليه
چې بنديوان يمه زه
په زولنو د سامراجي نظام مې
لا سونه بند په بند تړلي دي نن
سترگې مې سرې دې شونډې وچې گرځم
په چغو چغو مې ژړلي دي نن

○

اوس مه راځه لاليه
هيڅ نه لرم خالي لاسونه گرځم
تورو تيار کښې مړو اير و ته ناست يم
نو په دې حال کښې به اونه کره شم
چې د دې خپلې بېوسې په حال کښې
چې د دې خپلې غريبې په حال کښې
چې د دې خپلې مجبورې په حال کښې
تا هم بېوسه او مجبوره وينم

○
اوس مه راعه لاليه
دلته اوس ٲوله بي قدري پراته ده
دلته اوس ٲوله مجبوري پراته ده
چي تا مجبوره او بي قدره وينم
زما غبرت زما انا نه زغمي
اوس مه راعه لاليه
اوس مه راعه لاليه

««««»»»»

ٲانك كالج 1968م

د پربغل په تناظر کښي جنوبي وزيرستان ته

چې مې باز د فکر و الوت کوز له زمکې نه اسمان ته
د پربغل په څوکه ناست يم گورم گران وزيرستان ته
وينم هره خواته گورم پېونده، موسی، روښان ته
او دعاله خدایه غواړم سوال کومه زه سبحان ته

لويه خدایه په داسيمه داسې نر ژه په پېدا که
چې راغونډه په يووالي ارته بېرته پښتونخوا که

اے زما د زړگي سره اے له ځانه په ما گرانه
اے زما د ډېرو ښکلېو رواياتو نگهبانه
اے د کنډولپرو زمکې اے عجيبه کوهستانه
چې پربغل دې هماله د اے زما وزيرستانه

اے مسکنه د غاښانو اے مورچې د باتورانو
اے زما غېرتي خاورې اے ميراثه د نيکانو
چې پېرزويي په مونږ نه شي د يووالي وروولۍ هم

وي خفا په زړه دننه د پښتون په خوشحالي هم
نه وي خوښ چې د پښتون هم د سيالانو په سيالي هم
سمو و به دا بد بخته هم په توره په گولي هم

چې مې گرانې پښتونخوا ته پرې په بد نظر کاته شي
*، هغه سترگې شه لېچنې هغه کسي دې رانده شي،

وختي ماتي په هر چا راځي خفا چې ورته نه شي
په ما گرانه ماته هغه وي چې مات ورته په زړه شي
داسې وخت به هم راځي چې به د خپلو خلقو ته شي
خدا مې دې نه کړي د تور مخيو سره هم چې ته سپره شي

له سرې هوا دې څار شم ستا قربان له سردرو شم
قرباني غواړي له خپلو هسې نه چې د پردو شم

لور په لور پکښې ويشتل چې ميان ښکارزن غرځني بزونه
زړه درديري مې چې وينم لغړ سري هغه غرونه
چرته ټول شو کاتري کاتري چرته وېشي ځنگلونه
په اور او سوځه که راغلل زمونږ حبيب ته پرمتهونه

نو اوس اے گرانه پرېغله شابه ته اتش فشان شه
 شغلي او باسه دخلي نه په دې خلقو قهرمان شه
 دا منم چې هغه خوار وو وړي تړي او نهرو و
 دا منم چې نه کلا وه نه لونگی وه سر بېرو و
 دا منم چې پېسي نه وې اونه دومره سره سپين زرو و
 خوساده باده ژوندون و ديو بل په غم خبر وو

چې جامه يې هم شړي، وه چې برستن يې هم شړي، وه
 چې به خارترازي شونو کفن يې هم شړي، وه

پوی په خوندد ازادی، وو وینه گرمه په بدن کښي
 وئیل داسې یو شهید د «تاراکی»، په زنکدن کښي
 مونږه نه کوو د غېرو غلامي په خپل وطن کښي
 دا دې پته وي انگرېزه ستارانې ته په لندن کښي

اے زما وزیرستانه ته د داسې خلقو کور يې
 ستاله خاورو صدقه شم د زړه سرتۀ د مهجوري يې

«««««»»»»»

*دا مصرعه د اجمل خټک صېب ده

جنوبي وزيرستان ته دعا او خواستونه

سوچ مي يوسي سمدستي ځمه له زمکې نه اسمان ته
د پرغل په څوکه کښېنم گورم گران وزيرستان ته
وينم هره خوا ته گورم پېونده ، موسی ، روښان ته
او دعا له خدايه غواړم سوال کومه زه سبحان ته

په دا سيمه کښې دې خدايه داسې نرژني پېدا شي
چې راوينې او بېدارې ولولې د پېونده شي

داسې نر چې په دا سيمه هر بد کار ترېنه ترسيري
هر دښمن د ازادۍ او هر مکار ترېنه ترسيري
لېونې د ازادۍ چې هونښيار ترېنه ترسيري
يو لمسه د پېونده چې استعمار ترېنه ترسيري

شي گمان مي د سکروټو په ظاهره مرو ايرو کښې
زه چې گرځم د غازيانو ږنگو پنگو هديرو کښې

وايم گران وزستان مي د پښتونه خالي نه دے
دا گلشن د ازادۍ مي د غنچونه خالي نه دے

استعمار ته دا وطن لا د خطرونه خالي نه دے
وايم کورد پبونده خود زلمونه خالي نه دے

هر دښمن چې مې دې سيمې ته په برندو سترگو گوري
مونږ ويسته شو هغه سترگې خبرداره دې بيا شوري

دا تش غرونه غرونه نه دي دلته پته يوه جذب ده
دا جذب ده د ازادۍ مې دنیکانو يوه ورثه ده
هره لاره استعمار ته چې پرې چې گڼه وږه ده
خو خو ځله د ظالم له دې ځای تللي جنازه ده

اوس دې نه گوري دې خوا ته هر په زړه خیرن ته وایم
خارښتيري چې پر بغل ته هر هغه پمن ته وایم

زه د گران وزیرستان تعلیم یافته وروڼو ته وایم
په بنائست د نورد علم بنائسته وروڼو ته وایم
زه د مینې محبت په واسطه وروڼو ته وایم
چې څه درد لري په زړه کښې زه هغه وروڼو ته وایم

چې د خپلې علاقې نه زما وروڼو بوستان جوړ کړي
دلته امن امان جوړ کړي دلته امن امان جوړ کړي

خو مهجوره بنکله باغ وزيرستان هله کېدې شي
د دې سيمې د رنځونو بس درمان هله کېدې شي
دا د غرونو اوسېدونکې بڼه انسان هله کېدې شي
زما وروڼو دلته امن و امان هله کېدې شي

چې دگران وزيرستان مې هر بچې تعليم يافته شي
هر بوډا تعليم يافته شي هر ځلمې تعليم يافته شي

«««««»»»»»

يادگېر نه: ما دا دوه نظمو نه د وزيرستان د موجوده حالت نه ډېر کالونه
وړاندې ليکلي دي- ځکه د وزيرستان د اوسني حالت نه مختلف پس
منظر کېښي ليدې شي- دې کېښې د ځينو بندونو ټکي هم يو رنگ دي-
هغه وخت به دا د بزو، مېړو، او غواگانو غلې کېدې- او ډېرو بدمعاشانو
په دې خلقو نه ډاښن گادي بوتلل- او اوبه يې تښتول- د ويونکي دي دا
نظمو نه د هغه وخت په تناظر کېښې گوی، و وائی-
يادگېر نه: دا دواړه نظمو نه ما په کال 1997م کېښې په ډي ائي خان کېښې
د فقير ايښې په کانفرانس کېښې وار په وار وئيلي وو-

د ازادۍ په ورځ

د خوارلسم اگست د نمر د راختمونه مخکښې
سحر وختي له کلي اووتم بېديا ته لارم
د ښکلې نمر د ازادۍ د مبارکې ورځې
د پلوشو په استقبال گوشه يو خوا ته لارم

بهر له کلي نه خوډ پر له کلي لري هم نه
په يوه جونگره مې په لاره کښې نظر لگېدو
ناسته په وره کښې د جونگرې مې بوډۍ اوليده
ماته ملا سپين يې د وړۍ په شانې سر لگېدو

دې هم کتل په نمر خاته خو چې يې زه اوليدم
ويې د اگست خو زويه نن ده خوارلسمه کنه
دانن سحر د گران وطن د ازادۍ سحر د
ماوې چې هو گرانې ابۍ دا خو منمه کنه

داراته وايه چې دا ته دلته تنها ولې يې
جدا له خلقونه پراته ته په بېديا ولې يې

چې رپېدونکې لاس دې اونيسي او پاڅوي دې
داسې څوک شته که ناته ناسته ماته ملا ولې ئه

ابى يئو سوړ اسوبلې اوکړو ويې چې هو بچيه
زه تنهانۀ يم زما ډېر بنکلې يئو ځوان بچى ؤ
د هگران وطن د ازادى جنګ ته مې اولېرلو
لا خوراغله نۀ دۀ مۀ مرد مېدان بچى وو

خو داسې اورمه له خلقو چې شهيد شو هغه
زما پتنگ کړو ځان ستي د ازادى په شمع
وائې چې مړه شي نو هغه په دنيا بيانه رائي
ورکړه سر زما بچي د ازادى په شمع

خونادا ټول دې په غلظه شهيدان خونۀ مري
د ازادى په شمع سوي پتنگان خونۀ مري
نن خوار لسمه د اگست ده زۀ کمځى غوروم
د ازادى جنګ ته وتلي باتوران خونۀ مري

زما يقين د م چي راځي به نن سبا به راځي
د ازادي بپرغ په لاس کښي په گدا به راځي
نن څوارلسمه د اگست ده په خدا به راځي
نن به راځي نن به راځي او خامخا به راځي

نوراشي وروڼو چي لږ سوچ او کړو او فکر وکړو
د ازادي په ورځ به ډبري خوشحالي هم کوو
خوڅه خو به خيال د مور او پلار د شهيدانو ساتو
څه خو به خيال د تنگيالي د دې ابي هم کوو

د گران وطن د ازادي خو ډبر کالونه او شو
خولا خولاري د زامنو گوري بوري ميندي
په انتظار د خپل شهيد دا يوه ابي هم نه ده
مهجوره وي به گران وطن کښي داسي نوري ميندي

««««»»»»»»

يادگېرنه: ما د نظم په څوارلسم اگست کال 1964 م کښي ليکلې ؤ- چي
زه په گورنمت مډل اسکول کړمه کښي د اتم ټولگي طالب علم ووم- او د
ازادي د باتورانو ډبري ميندي ژوندی وي- د دې نظم معيار د اتم ټولگي
د يو هلک د ليک په تناظر کښي وگوري-

بلنه

اے خوارانو غريبانو راشئ راشئ
اے بي کسو مظلومانو راشئ راشئ

چي ماني د استبداد کړو دپي وپي
رانسکورې چي بنگلي کړو لوړې لوړې
ورته اور کړو چي تري پورته شي لوخړې
چي بنگلي شي د خانانو خړې پړې

اے خوارانو غريبانو راشئ راشئ
اے بي کسو مظلومان راشئ راشئ

نن دخپلو عشرتونو حساب ورکړئ
نن دخپلو دولتونو حساب ورکړئ
د مزو او د خوندونو حساب ورکړئ
د دې لويو محلونو حساب ورکړئ
اے خانانو نوابانو راشئ راشئ

نن قيمت د خپلو تويو خولو غواړي
نه شرميږي له هيچا نه چاته ژاړي
حق بي حقه مو حقونه چې څوک داړي
ورپسې شئ راشئ ټول لکه غوباړي
خړو پړو مزدورانو راشئ راشئ

ولې غلي د غريب په بد حالۍ يې
ولې خوښ په دابې خونده زندگۍ يې
د اسلام په تله خامخا تلۍ يې
حق ته حق وائي ښکاره بيانوي يې
امامانو خطيبانو راشئ راشئ

د سرو شونډو له شرابو لاس په سر شئ
له تيارو د تورو زلفو رابهر شئ
کار په تشه وېنا نه کيږي خبر شئ
عمل وکړئ د غريب په چارو ورشئ
شاعرانو اديبانو راشئ راشئ

ترينه کار د تورو واخلي. خبردار شي
بند ترلي مخامخ د استعمار شي
ټول په نېغه لاره واپوئ په لار شي
خالي مه کښېنئ اخته د قام په کار شي
د وطن قلمکارانو راشي راشي

ټول به ځار په ننگ غېرت او په پښتو شو
دا پرې جنې به پرېږدو ټول به يو شو
که يونه شو نو دا ټول به هم يو خو شو
په درياب د بې ننگۍ کښې به لاهو شو
زما ورونو عزيزانو راشي راشي

««««»»»»

راشه

راشه چې باغ د زندگی ته بهارونه راشي
راشه چې غاړې د ځوانۍ ته دې هارونه راشي
راشه چې تورې تیارې شپې د جدایۍ شي ختمې
راشه چې ختمې بې کارۍ شي او کارونه راشي

کور د زړه وړان د مړنا نشته مړې ایرې دي اشنا
د هجران شپې ډېرې اوږدې ډېرې سپېرې دي اشنا
زړه د ماشوم غوندې ژړېږي سترگې سرې دي اشنا
زر کره راخته چې مې زړگي ته قرارونه راشي
دیو عاشق د گرمو گرمو اسو پلو په خاطر

د یو مین د جدایی نه د گیلو په خاطر
پورته کره جام دې د دیدن د مېلمانو په خاطر
چې د خندا د عاشقانو هم وارونه راشي

دا بې قیمتې چې دې نن د غریبانو خولې
دلته بې قدره دې زما د مزدورانو خولې
خواره خواری کښې مې بهیرې د خوارانو خولې
وخته رآه چې په بادارو یې پورونه راشي

چې بده ورځ شي د پښتون په دښمنانو باندې
چې زنکدن شي د پښتون په بد خواهانو باندې
چې ورځ د عید شي په خوارانو غریبانو باندې
پرې خوشحالی دلی دلی او انبارونه راشي

زړې قیصې چې د لېلی او د مجنون تازه شي
خوند د وصال سره غمونه د بیلتون تازه شي
چې ولولې د عاشقانو د ژوندون تازه شي
بیا منصورانو ته د مینې چې دارونه راشي

چې دا بې خونده ورځې شپې د زندگی شي ختم
چې دا په ژبه او قلم دي پابندی شي ختم
چې دا جبلونه زخایرونه هتکړی شي ختم
په ازادی چې د بلبلو چغارونه راشي

د خوشحالی ورځې به کله وي خبرنئ یمه
د سوکالی ورځې به کله وي خبرنئ یمه
چې د سیالی ورځې به کله وي خبرنئ یمه
مهجور خبر کړه چې د ژوند اعتبارونه راشي
راشه چې باغ د زندگی ته بهارونه راشي

«««««»»»»»

راپک

يوه ورځ د اوږي په غرمه کبني په سکني غرمه کبني
کورته راتلمه وم راوړم مجبوري غرمه کبني
د اور لمبه وه لگېده په مخ سيلی غرمه کبني
خولي خولي وي خوتکېدلې ککري غرمه کبني

چې په جنډوله اودرېدو بس د پاتک په خوا کبني
ولاړ په نمرؤ زمونږ بس سره راپک په خوا کبني

گرمی اخستې ؤ خولي ؤ سيلېدلو سره
بس ته راوختو د بس د اودرېدلو سره
او مونږ سوارلی چې په سیتونو سمېدلو سره
دے ؤ ولاړ چيرې جامې يو څو کمبلو سره

وي چې سخيانو ته د خبروي ستري مه شی وروڼو
هر څه دي ستاسو کره ډېروي ستري مه شی وروڼو

څوک يوه روپی او څوک انه او څوک پېسه ورکوي
هر سره ده ته بس د پاره د الله ورکوي

خوک او ازي ورته د معاف که معاف اي تره ورکوي
خوک ورته وائي لاره پر پرېده خوک ديکه ورکوي

زه په سیت ناست يم د قدرت په قدرتونو کښې غرق
دا د نصیب رنگارنگي ته په سوچونو کښې غرق

وايم چې دغه وږمې ترېمې خوان به ورور وي د چا
وايم چې ده کره به ناسته لور او خور وي د چا
دا غریبي د ده به هم چرته پېغور وي د چا
خدایه د ده په غریبي کښې به قصور وي د چا

د پلار نیکه ځینې که خدایه خوک خانان کېدې شي
نو دا خولې خولې راپک هم راپا خان کېدې شي

په بدرگه په چا د چا سره توپک گرځوي
په هله ځله هر بوډا، ځلمې هلک گرځوي
چې وي ماږه نو بیا ماږغه پاس په فلک گرځوي
چې شي خالي نو کور په کور خپته راپک گرځوي

زخمي گوته

دا نن قيصه چې زه ليکمه حقيقت ليکمه
د يو غريب نوکر د خوږ گوتي حالت ليکمه

ده زخمي کړې خپله گوته د سبزي سره ده
نور و ته بيا هم جوړوي دى ترکاري لگيا د
جوړه يې کړې بڼه دخپلې غريبي سره ده
څنگه چې دى خود ژوند ورځې تېروي لگيا د
خه نا اشنا يې دغه گوته د پټي سره ده
ځکه بې غمه ترې سرې وينې تويوي لگيا د
جوړې په زړه کښې خه بدل له دې سماجه اخلي
ځکه هر خه په خپلو سرو وينو لري لگيا د

څوک به مې گرم بولي خو ستا په دې سرو وينو قسم
چې زه دا هر خه چې ليکم د زړه له کومي ليکم

خوک دے؟

ژونده! ستا دکشمکش پہ مرحلو کبئی
پہ اوردو لارو روانو قافلو کبئی
چئی آہ نئے کوی او پبئی ابلئی روان دے
د منزل پہ اسره درومی پہ ازغو کبئی
د غیرت همت نه دک دا سرے خوک دے؟

د آرام پہ بنا پیریو مین نئے دے
د نشو پہ اور انگار لوغرن نئے دے
چئی یی بار د بل غمونه هم پہ سر دی
چئی پہ وچه زمکه بار د وطن نئے دے
د خولو پہ سمندر کبئی مھے خوک دے؟

امارت دے منتظر د چا خولو ته؟
رہا ورخ گوری د چا و تورو شیپو ته؟

هغه څوک د مې چې يې پرورې په قسمت دي؟
هغه څوک دی چې داني يې کړې ترټو ته
د وطن په شنو فصلونو ږلي څوک د مې؟

زه مهجور يم خبر له خپل قانونه
د خوږې لېلې خبر يم له مجنونه
د ریا په جامو کله نه تېروزم
راته نه به بنایې نخبې له پښتونه
ماته مه وايه چې خپل او پرد مې څوک د مې

«««««»»»»»

يادگېر نه: زما دا نظم په روزنامه شهباز سمټبر کال 1970م کښي چاپ
شوه و-

د کاروان منځي په سر

روان موټر کښي د کاروان منځي په سر و مه زه
رو غوندي ماته مې زرگي لکه د چا ووئيل
«وکره عظمت ته د وطن د مزدورانو سلام،
خولي خولي شومه ملگري ته مې دا ووئيل

ته د تک تور هوار سرک خوندونه اخله دورمه
ما دلته پرېرېده چې د چا تويي خولي اوگورم
«په اسو بلو د چا تناکي زه تبل غوارم
زه به د چا د لاس پتو کي دلته پرې اوگورم،

چې د کاروان منځي په کلکه او بېره سينه
د تور بنامار غوندي تاويري راتاويري غوندي
د دې سرک په غاړه ناست يمه سوچونه کوم
خواري خواري د غريبانو رايا ديري غوندي

وايم چې دلته چې تپريږي د موټر مالکه درته د چاټيکلې گوتي هم ياديږي کله؟ دلته وزگار شو سرک جوړ شو خو نه د غريب د چرته بل خايي کښي به لگيا وي وزگار يږي کله

چې په کلک غره کښي ستا موټر لاري ته لار جوړوي وايه اشناد فرهادي همت خښتن څوک د؟ هوار سرک چې پرې تک تور او هم صفا جوړ شو په دې تودو تارکولو سو لوعرن څوک د؟

وايه چې لارو پياده ستره ستومان و کورته ستا عېش کدو ته يې لنډ کړه اسان کړه منزل ټيکلې گوتي او ملاماته ټوله ورځ و لگيا د ټولې ورځ د محنت دې څومره ورکړو بدل؟ بس دومره څه چې وږي تږي او نهر بچي يې ډوډي دي و وختي خو او مومي او نه وي د بل نو دا غريب به وي لگيا سبابه بيارادرومي وي به لگيا او جوړوي به دې شاندار محل اوس راته وايه چې په حال د دې غريب اوليکم

او که نغمې اوليکم اوستايمه په زلفې ول ول
 اوس هم صفت د چا د شونډو او رخسار اوليکم؟
 اوس دې هم خيال دے ستمگره چې به ليکم غزل؟

نا کله نا اوس به قيصې ستا د ظلمونو ليکم
 اوس به سامان ستا د ژړا وي خندوم به دې نا
 اوس به زما د قلم ژبه وي او ستا ظلمونه
 اوس به د يو يو بدل اخلمه پرېردم به دې نا

مهجور غمجن غوندي راپاڅېدمه راغلمه خو
 ما په خولو چې بي قيمته وي قسم کرے دے
 هر جاگير دار سرمايه دار ته به په ډاگه وایم
 چې د وطن په غريبانو دې ستم کرے دے

««««»»»»»»

د لیوني په مرگ

خلقو لږ ما خو هم خبر کړې، دا غوغا د خه ده
ماته هم ووايي قيصه دانن سباد خه ده
خه د حسرت او خه د غم ډکه فضا د خه ده
ماته هم وایي زړه مې چوي دا ژړا د خه ده

دا څوک چې کلي ته او څوک وهدیرې ته غغلي
بنکاري خو داسې څوک مړ شو د زمونږ د کلي

دومره پوهېږم چې د کلي څوک سره مړ شو
یا به هلک ویا بوډا او یا زلمه مړ شو
د چا عزیز و د چا خپل د چا پردې مړ شو
خو دا ماشوم وایي د کلي لېونې مړ شو

سترگې مې سرې دي ژروي مې نن پردي غمونه
وايي رښتیا د لېونو وي لېوني غمونه

خدايگو که نن زمونږ د کلي مشر خان مړ و
هغه چې ځان بولي د کلي نگهبان مړ و

هغه مالک زمونږ د گټې او تاوان مړو
هغه څښتن د بڼې حجرې او لومې مکان مړو

نو مابه نه و دا دومره په مرگي ژرلي
خومره چې نن مې دي په مرگ د لېوني ژرلي

ته چې کاواکه بې خبره په کوڅو گرځېدې
په رڼا ورځ هم گرځېدې په تورو شپو گرځېدې
په سر سرتوره گرځېدې په ابلو پښو گرځېدې
خوچې ژوند وې واک دې خپل ووبې جامو گرځېدې

اوس يې مړ شوې نو په خوښه د ژوندو کښې به چې
اوس تورو خاورو ته چې چې سپينو جامو کښې به چې

د هر ماشوم د لاسه کاني تا په سر زغملې
تا د ځوانانو گزارونه په تهر زغملې
تا د هر چا د لاسه هر څه لکه نر زغملې
مرهم د مالگې دي د تا پرهر پرهر زغملې

نن ليوښه ځکه ټول راغونډومه کله
ستا په مرگي په چغو چغو ژرومه کله

تانه پوښتنه چا ونه کړه چې په زړه دې څه دي
څوک پوهه نه شو په هغه هم چې په خله دې څه دي
هرچاته بد وي چا ونه کتل چې بڼه دې څه دي
لېونۍ سترگې دې څه وایې په بانه دې څه دي

لاړې زمونږ د دنیا گۍ نه گیله من لاړې ته
غمجن د ځکه واړه کله چې غمجن لاړې ته

تا پورې چا به چې څه توبه مسخره کوله
تا به ځواب کښې معمولي شانتي گیله کوله
یا به چې چا درته څه سپکه او سپره کوله
تا به په خپله هم خبره دهغه کوله

خوار نه شي تاته جوړې مونږه خندي بنکارېدو
لېونۍ نه وي درته مونږه لیوني بنکارېدو

خوار نه شي ستا جوړې زمونږه دنیا خوښه نه وه
مونږ لېونۍ گنلې ستا خورښتیا خوښه نه وه
د خوار غریب دې بې اثره ژړا خوښه نه وه
د دنیا دارو دې مستي او خدا خوښه نه وه

نو تانه خان ته اميري نه غريبي خوښه کړه
تا زندگي په هوښياري د لېوني خوښه کړه

مهجوره درومي په شه شان د شاه زلمي جنازه
خي هديرې ته عجيبه غوندي شاهي جنازه
نه ايساريزې چرته هم په لاره خي جنازه
نن په اوږو د عقل خي د لېوني جنازه

د زندگي ستغي سپرې يې لکه خوب تېرې کړې
بني په مزه يې ورخي شپې د لېونتوب تېرې کړې

«««««»»»»»

يادگېرته: زمونږ په کلي کښي يو لېونه ؤ- هغه په کال 1974م کښي په
حق ورسېدو- هسي خو ډېر خلق مري او پېدا کيږي خو د ځينو خلقو
مرگ د سړي شه داسي احساسات راولړوي چې درک يې هغه ته خپله
هم نه لگي- ما دا مرثيه يا نظم د شه داسي احساساتو لاندې ليکلې دے
ځکه چې لېونه زما شه ترېور عزيزنه ؤ- خو لېونه ؤ او زمونږ د کلي ؤ-
دغه وخت زه هائي اسکول وانه کښي ووم-

د خان جبل

ټي وي هم ستا مخامخ د د درته ا م سي لگېدلې
 كه په سور اور كښې سوځېږي غريب ا م سي څه ليدلې
 پوليس گپ در سره ولي خانه دغه ستا ريمانده د م
 خوبيا هم د جبل نه تللودې تا هر وختې ډيمانده د م
 ستا په جبل كښې اوسېدل خو يقيني چې ډپر اسان دي
 ستا په جبل كښې خو راحت د م خوشحالي ده سهولت د م
 كه رښتيا راباندې وايې ستا خو جبل نه د م جنت د م
 ستا په جبل كښې اوسېدل خو يقيني چې ډپر اسان دي
 حال دهغو خلقو گوره چې التايې او بزبان دي

داسې جبل كښې دې تېر كړم كاش چې ټول عمر مه جوړ و م
 دغه جبل سره د ټولو سهولياتو زما كور و م

«««««»»»»»

غمجن اختر

سحروختي چې خوشحالي دلي دلي راغلي
چې رپوي سري لويتهې هغه سيلی راغلي
بنکليو جامو کښې شو ارمان د هر ماشوم تر سره
سرپه سندرو دي د چم گاونډ جيني راغلي
فضا خوشبويه چاپر چل شو سندريزه غوندي
د خوشحالي دکې لمحې د زندگي راغلي
د خونده دک د خوندي او بختور سحر د
د هري خوانه د اختر مبارکي راغلي

دا د جذبو د خوشحالي او سرمستو اختر د
خو که رښتيا وایمه دا بس د هغو اختر د

د چا چې شپې ورځې بدلې رابدلې نه دي
د چا چې کور د قسما قسم خورا کونو دک د

چې په تندي يې پرځې پرځې خولې نه را درومي
 د چا چې ژوند د عشرتونو راحتونو ډک د دے
 بايد هغه دې نن لاسونه په نکر يزو سره کړي
 د چا چې کور د بې غمۍ سپين مړوندونو ډک د دے
 هغه خو ژاري که اختر د خنداگانو ورځ ده
 په غم لرلے د چا ژوند چې له غمونو ډک د دے

زړه چې غمجن وي د خوشۍ په نن سحر کښې څه دي
 څه شو که نوم يې د اختر د دے په اختر کښې څه دي

نن زما ورونه بنديوان دي په پردي وطن کښې
 زه خبر نه يم چې د دويي به دا اختر څنگه وي
 خو سوچ کوم چې اخر دويي هم انسانان دي ربه
 دوي هم پوهيږي چې به دلته نن سحر څنگه وي
 سر په زنگون به څوک په خيال کښې محبوبه يادوي
 او څوک به ژاري چې زما به نن تېر څنگه وي
 دوي په اختر هم اغوسته نه شي نن نوې جامې
 سوچ به کوي چې به نن حکم د افسر څنگه وي

زه هم سپېره يم د اختر په ورځ ژړا کومه
 د چاپه ياد کښې دا عبثه مشغولا کومه
 اختر خونوم د خوشحالد د خو هغو ته نه د
 خوک چې د بد نصيب د لاسه په بد حال پراته دي
 خوک چې د يوې يوې آنې خبر غواړي په نوم د الله

په خاورو خړيې لاس نيولي کوي سوال پراته دي
 د چا د ژوند ملگري لارل همپشه د پاره
 د چا کورونه شوتالا واله کنگال پراته دي
 د سياست د لاسه کوندي د چا خوندي لونه
 او د چا ورونه ترمي ترمي په بنگال پراته دي

مهجوره څه؟ که تش به نوم په ټول وطن اختر د
 د ژړا دک په غم لرلې او غمجن اختر د

««««»»»»»»

يادگېر نه: ما دا نظم د بنگله دېش د بېلېدو په وخت ليكلې ؤ. كله چې
 زمونږ نوي زره 90000 فوځ د هندوستان په بېلا بېلو كېمپونو كښي د
 جنگي قبيانو ژوند تېر ؤ.

يو شاعر ملگري ته وصيت

که بيمار یم لږ مې خيال په ماه و سال که
د اويا کالونو تېر شومه ته خيال که
زه د مني زيړه پانه یم د ونې
چې در پر بوزم خاور به مې پائمال که
لکه ډېره بکلې پانه د سيمرغ
د يادونو په کتاب کښې مې سنبال که
د حالاتو له سيلۍ مې مرقد ژغوره
هسې نه چې خاوره يوسي ما کنگال که
د شعرونو مقبره کښې زمما قبر
درنه ورک نه شي زيارت يې کال په کال که
که دې وس ورسېد جوړ ترينه کتاب که
ورک شعرونه راپېدا مې له عيال که
دغه کار ته تر مودې مودې مه گوره

ابتدا يې که دې زړه غواړي امسال که
 ډېره ښکلې ديباچه پرې نو شته کړه
 د يادونو ترې چاپېره يو دېوال که
 چې کتاب پرې دگلونو باغيچه شي
 هغه ښکلې ښکلې ټکي استعمال که
 د ياري مې دومره حق درباندي نشته
 خوتۀ خپر دغه کار وکړه ما خوشحال که
 په قيامت کښې چې يو بل ته غاړپوځو
 دغه کار به د ياري هم استدلال که
 په سلگو د زنکدن کښې به زۀ وایم
 چې مهجور په دا ښېکړه لازوال که

«««««»»»»»

يو شعر

گل چې ستايې ازغي هم بدمۀ گنه
 دا خو ازغي دي چې گلونه ژغوري

بغاوت

وخته چي بيا دې ورځي شپي ځوريري
وينم او وايمه چي نبي ځوريري
ستا په تندي اي كائنا ته گورم
عن چي وري وري ذري ځوريري
دي وينو څنگونكي از مري ته زما
هم د حالاتو ارادي ځوريري
خبر د ځو توان د دي ليدونه لرم
چي حيا ناکي پښتنې ځوريري
خدايه آلپچي فولادي غوارمه
چي يې مړوند ته زولني ځوريري

د وخت ظالمه ډېر منت دې كوم
بس كه بس نور مې په گسومه وهه
ډېر او شو ډېر اے سامراجي ظالمه
نور مې كاروان د تلوسومه وهه
دا وينې زوې د غريب دي غټه
دا شراب گوره په كاسومه وهه
د زور گېري نشه كښي مست سرپه
بس دے نور حق د پښتنومه وهه

نه مني؟ بڼه ده نو اوس خپله گوره
اوس د اوچتو بنگلو درز ته ټينگ شه
منت زاري ته د هيچا نه مني
اوس د پښتون د ټوپک ډز ته ټينگ شه
مهجوره! اوس دې زغمي وار د پښتون
راغلي مېدان ته اوس دا گز ته ټينگ شه

««««»»»»»»

يادگېرڼه: ما دا نظم هغه وخت ليكلې، كله چې بهتو صېب د هغه وخت
صوبه سرحد (پښتونخوا) او بلوچستان حكومتونه مات كړل.

د پرېغل د خوکی بازه

د غلیم د ارادو د زرکو شلې کړه وزرې
شابه بیا په مخه واخله دغه شنې سپینې کونترې
د حالاتو ګډ وډي ته دهوا مخالف زور ته
چې زړه وانه چوې ګوره ته الوت کړه لرې لرې
بیا په زور دې وزرو یو فضا کړه ځان سازه
د پرېغل د خوکی بازه

نا خبرې د حملې نه سېل سېل شنې ډبرې ګرځي
وزر جوړ کړه یو ګزار ته چې یو یو شي ډبرې ګرځي
غړې چګې دې نیولې مردار خورو په مردارو
زلزله یې په دنیا شه تپوسان بې ویرې ګرځي
ته باچای یې د مارغانو اراده وکړه درازه
د پرېغل د خوکی بازه

ته بې خوفه بې خطره د پرېغل نه تر شواله
 د خوانۍ په طاقت گرځه د جنوب نه تر شماله
 استعمار د زمري هم کره هوسی ته بې مجاله
 هر غرور هره مستي هم چې د شېر اوځي له خياله
 ستا نر غوندي اواز د زور اور له هر اوازه
 د پرېغل د خـ وکي بـ ازه

ستا پنجې دي زما خوښې نوم دي هم د په ما گران
 له خوښۍ نه په خدا شم ته چې گرځي په اسمان
 د بدې ته دي چېران يم بې وقعته کړي مارغان
 يو وخت داسې و چې وو ستا هر صفت د مسلمان
 خو افسوس چې هغه لارل نا خبر يو مونږ له رازه
 د پرېغل د خـ وکي بـ ازه

ستا گزار چې تندرېز د په دنيا د شنو کونټرو
 و تسخير د کائنات د صحابه رض نيت بې وزرو
 تمنا د شهادت ته ضرورت نه وي د زغرو
 شهبازي گزار ته نه وي وخت د چغو د خبرو

ناخبر و ابو جهل هم له مغوذرض او له معاذه رض
د پرېغلل د څوکي بازه

په محل کښي مناسب نه دي ستا خالي او ستا خلي
د پرېه بد ښکاري مانو کښي بازه ستا د خالي خلي
أَشْدَاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رَحْمَاءُ بَيْنَهُمْ يَا سَت
بَازَانِ چانه دي ليدلي چې د يو بل سره ښلي
د مرحوم امت صفت د ټاکښي اوس هم ترو تازه
د پرېغلل د څوکي بازه

تاته اوس هم شابه ياده شهبازي د پلار نيکه ده
هاي افسوس زمونږ نه هېره نن ماضي د پلار نيکه ده
زندگي مو کله ياده حجازي د پلار نيکه ده
تاته ياده په بڼه ډول زندگي د پلار نيکه ده
ته د وخت د تېرېدو نه ځکه گرځي بي بازه
د پرېغلل د څوکي بازه

ژاړم ځکه نشاني د تېر امت وينم په تا کښي
د بخښلو او وژلو وو خو يونه په هر چا کښي

ته يو نخبه د مرحوم امت يې پاتې په دنيا کښي
 ستا جرات ستا حوصله ده په امت د مصطفی کښي
 ستا په شان په هر باطل به وه حمله د دوي ممتازه
 د پرېغلل د خـ وکې بـ ازه

ستا په زور کښي د وزرو عجيبه شان زور گيري ده
 په پنجه کښي چې ستا راشي دا يې نخبه د مرگي ده
 ستا صفت خپر شکن د م ستا حمله هم جبري ده
 د مارغانو په سومنات دې اراده د غزنوي ده
 د مهجور د زرگي سره د محمود د زړه اياز
 د پرېغلل د خـ وکې بـ ازه

««««»»»»»»

يو شعر

ا م شپونکيه د شنو غرونو ستا شپلي کښي زندگي ده
 اسويله پکښي غريزي اسويله ستا د زرگي ده

دهقان ته

پېغمرد خوشحالي دي تا محنت دے
 د ژوندون باعث د نورو ستا همت دے
 د وطن په خړو خاورو کښي لوبېږي
 ستا مقام په خړو خاورو کښي اوچت دے
 اے دهقانه د خوارو نه دي قربان شم

تے د ژوند عبّش و عشرت خه پېژني
 تے خوب آرام د سره نه پېژني
 خه شے چي تے تريولو نښه پېژني
 هغه ستا کار دے هم يي تے پېژني
 د دي خېري بژه جامو نه دي قربان شم

چي سپراب دي پري فصلونه د وطن کړل
 چي پري زيات د نعمتونه د وطن کړل
 چي سبوا دي پري خوندونه د وطن کړل
 خړپتي دي چي باغونه د وطن کړل
 سترپه وروره د خولو نه دي قربان شم

«««««»»»»»

پښتون ته

اے بهادره غېرتي پښتونه
اے ننګيالیه سرحدي پښتونه
اے د اسلام او د پښتو خاونده
چې يې شېدا په ازادي پښتونه

زړه خو مې غواړي چې دې وستايمه
خو دا لفظونه به له کومه غواړم
پښتونه ځوانه که د پلار غونډې شوې
نو ستا په پلار پسې به ونه ژاړم

پښتونه ځوانه ځواني بکلې لري
چې خفه نه شي څو عېبونه هم شته
منم چې ژبه خود پلار وايي ته

د پلار دې نور خو میراثونه هم شته
د پلار شپې هم درته پاتې خوده
گوره چې هلته پتلونونه هم شته؟

پښتونه ځوانه ابدالي څوک و
تاته معلوم د ډنگیالې پښتون و
خه لري یاد شېرشاه سوري څوک و
هو هو خبریې بریالې پښتون و
وروره خوشحال د اکوړې څوک و
افرین پوی یې تور یالې پښتون و
پښتونه ځوانه گوره پر نه شې ته
د زمري زویه چې کیدر نه شې ته

ځان ته دنیا چې کوم چرانه نه کړي
دا بې همته به پښتون څنگه وي
خپله لېلی چې له سر گرانه نه کړي
داسې عاشق رښتیا مجنون څنگه وي
چې د غلیم خونه پرې وړانه نه کړي
اثر د هسې ځیگر خون څنگه وي

چې صدقه خپل زر له ځانه نه کړي
دغه قارون د بل قارون څنگه وي

پښتونه ځوانه پي د مور يادوه
آ غبرتي شوده خو تا څښکلي دي
انجام يې څه شو هغه نور يادوه
کوم چې اوده له دې دنيا تللي دي
ته دنیکا نو هغه شور يادوه
چې له دنيا په شور د چا تللي دي
چا کره اباده غبر اباده دنيا
خو هائے افسوس چې نن د چا ده دنيا
زه چې شم ځوان نو ابياري به دې کړم
د پښتون خاورې دا لوظونه کوم
کوشش بيا بيا د ابادی به دې کړم
لوظ کوم څو قسمونه کوم

د حيا دارو په حيا مې قسم
د وفا دارو په وفا مې قسم
د عاشقانو په ژړا مې قسم

د حسینانو په ادا مې قسم
د چگو غرونو په هوا مې قسم
او د شنو ونو په نخا مې قسم
د سرو گلونو په گډا مې قسم
د بلبلانو په غوغا مې قسم
د خوشحالو په شنه خدا مې قسم
او په موسم د پر بغل خوا مې قسم
په انتظار د چا د چا مې قسم
او د بیلتون په ورځ رڼا مې قسم
په کار نامو د پېوندا مې قسم
په سیاست د شهزادا مې قسم
په دغه خپل بېگا سبا مې قسم
د ازادۍ په ابتدا مې قسم

په بې وسلې کرې غزا مې قسم
او دایمان په ولولا مې قسم

چې لا تر اوسه امزریان پکښې شته
چې لا تر اوسه مومنان پکښې شته

قطعات

غوخول ڊ ڀردو زورونو اسان ڪار ڊ ڊ
ڊ زخمي زورونو ملھم ڀٽي۔ مشڪل ڊي

راشه ڊا ڪارونه زدھ ڪرھ ڇي سر ڊ شي
سرڀتوب ڊ غوخو زورونو رغوئل ڊي

واڻه ڪال 1969م

«««««»»»»»

بيلوي سره دوہ ورونه ڀه ٻڳا يا ڀه سبا ڪنڀي
عجيبه غونڊي منظر ڊ ڊ ڀه نقشه ڊ ڀڻستونخوا ڪنڀي
ڊ ڊوال هسڪ ڊ ڊ ترې ڊيدن ته دغري۔ هسڪول گران ڊي
ڀه ارمان به يؤول گورو ڊ سپورڊمي۔ ٻنڪلي رٺا ڪنڀي

«««««»»»»»

ته پروني۔ قيصه هم مه ماته ڪوه
خو خار ڊي شم وعده هم مه ماته
ڊي تا ڀه يوه مسڪاماتيڀي گله
ٻنڪليه زما توبه هم مه ماته

«««««»»»»»

د سیاست د پېچ و تاو په مینځ کښې
 خبره ورځ په ورځ جنجال ته درومي
 د جمهوریت د ناوې تره خفه دے
 د اقتدار ډولې بنگال ته درومي

جمرود کال 1970م

«««««»»»»»

هره ورځ دې چې په نوي رنگ کښې وینم
 ستا د حسن ورځ په ورځ موسم بدلېږي
 گل چې کومه جامه واغوندي خو گل وي
 خوند کوي چې هر سحر شبنم بدلېږي

جمرود کال 1970م

«««««»»»»»

چې تا و وینم اشنا نو سوچ مې یوسي
 خومره بنکلي دې د سترگو دا بانه دي
 ته خويې زما په زړه کښې خوته وایه
 بنکليه یاره چې دې تا په زړه کښې څه دي

جمرود کال 1970م

«««««»»»»»

سترگي هر خوا اړوم د چا په تمه
د زخمي زړگي زمانه درمان ورک دے
خو ارمان دے چا ته پته نشته خدايه
چي زمانه خومره بکله جانان ورک دے

«««««»»»»»

اشنا دا شه عجب سرے يمہ زه
شومه جوت په عاشقانو کبني زه
بیمار دي زه يمہ خو تا غواړم
د هسپتال په بیمارانو کبني زه

نوبار کال 1973م

«««««»»»»»

ليډرانو ته

مونږ ته لالچ د دولت مة راکوئ
زمونږ دا خپله غريبې بنه ده
خو مونږ له کاره په جلسو مة باسئ
زمونږ دا خپله مزدوري بنه ده

واپه کال 1969م

«««««»»»»»

د سړي خو دهو، او دنا، وي د سړي
 هم بېگا هم يې سبابا وي د سړي
 تش په ريره په برتونو هم کار نه شي
 چې خويونه زنانه وي د سړي
 وانه 1969م

««««»»»»»»

يو تربور مې په دتورماندې، دا خبره وکړه
 کور کبني د مړه وې خو چې دومره لرې تللي نه وې
 ما ورته اووې چې لا اوس هم دپر راغلي نه يو
 وي يې چې کور دې مرگي پنګ کړې چې بياغلي نه وې
 ستمبر کال 2004م

««««»»»»»»

خکه نه کسي زما د سترگو کسي
 چې پانده شو د هر چا د سترگو کسي
 زما کسي دې نه کسي د چا کسي
 که مې کسي د اشنا د سترگو کسي

مېدل اسکول کړمه کال 1964م جماعت هشتم

««««»»»»»»

چي ڊي په زړه باندي داغونه راڪرل
 بيا ڊي رٽليي ڄوابونه راڪرل
 غلے سرے يم په خله نه وایمه
 گني تا څومره تڪليفونه راڪرل

مڀل اسڪول ڪرمه ڪال 1964م جماعت هشتم

«««««»»»»»

عشق مي رڀنتونے دے دعویٰ ڪومه
 ڪه سربدل ديؤ ديدار غواڙي
 خود اقيصه خوراته گرانه شوه اوس
 چي د خان لورده موٽر ڪار غواڙي

مڀل اسڪول ڪرمه ڪال 1964م جماعت هشتم

«««««»»»»»

چي پڀنتو د کليوالو په شان نه ڪري
 بيا پڀنتون چي ڄان ته اونه وائي گوره
 د ترلي مي د ڪمڅو سره سم نه دي
 ستا دا ڀڀڪته لڀڀدي برڀت تڀوره

مڀل اسڪول ڪرمه ڪال 1964م جماعت هشتم

«««««»»»»»

اشنا چې نه منې زما خبرې
 بنه ده نو خوښې مې دي ستا خبرې
 خدايېگو اشنا چې خه خبره خوده
 چا درته کړې دي نن بيا خبرې

«««««»»»»»

هيڅ يې هم قدر د جمهور نه کوي
 مستر بهتو د کړسۍ وپش غواړي
 د جمهوري گتې اميد يې نشته
 ځکه مجيب اوس بنگله دپش غواړي

«««««»»»»»

سياست په عاشقۍ کښې هم شروع شو
 مساوي تقسيم د بنکليو هم پکار دے
 څوک ساړه ساړه اهو نه کوي بيا هم؛
 يو نيم کس د ټولو بنکليو جاگير دار شي

«««««»»»»»

گرځي مي تل په زړه کبني شه غواړي
 هن اشنا در واخله زړه که زړه غواړي
 دا به له ما هېڅکله پوره نه شي
 ته تنکي زلمي په وينو سره غواړي

«««««»»»»»

پلار ته دې وايه چې انکار اونکړي
 پښتون زلمه يم ه زه مړي کوم
 خوزه هغه پښتون هم نه يم چې؛
 په سرو منگلو په تا پړي کوم

«««««»»»»»

چې پښتونخوا په وينو رنگ شوه ما شه ونه ليکل
 کوڅه کوڅه کبني مېله رنگ شوه ما شه ونه ليکل
 ما وي دځان سره به ټوله پښتونخوا ژروم
 خو دقلم څوکه مي زنگ شوه ما شه اوننه ليکل

«««««»»»»»

ز مونږ خبره به وي بله بله
خو ترې دنيا جوړوي بله بله
زما يوه بس ده هغه نور دي اشنا
چې هره ورځ خوښوي بله بله

واڼه کال 1969م

«««««»»»»»

ما ورته وپل چې ښه د کار خلق دي
د ښه کردار د ښه گفتار خلق دي
جانان مې رو غوندي په غوږ کښې اووې
«دا شاعران هم ښه وزگار خلق دي،»

«««««»»»»»

مدام د تنگ او د غېرت خبرې
او د خپل ملک او د ملت خبرې
خلق دې خپر د ځه هرڅه وائي
مونږ به کوو د محبت خبرې

«««««»»»»»

حد راكوه راته حدونه مه ږده
 ډېر بڼه مې پېژني شرطونه مه ږده
 په ظلم مه گوره همت د پښتون
 په دا كوه كن د پاسه غرونه مه ږده

واڼه كال 1969م

«««««»»»»»

ښكلیه سبا به خدا م زده كله راخي
 لېونې زړه خو مې لائن ژاري
 د مرگ په غم نه ده ژړا د مهجور
 خو په بې ياره زنگدن ژاري

واڼه كال 1969م

«««««»»»»»

ما وې تناکې به مې اووینې د پښو دلبره
 ابلې پښې ستا د کور په خوا کښې گرځېدلې یمه
 د خټو جوړ کورونه وران د چا د لاسه دي پروت
 په ړنگه پنگه پښتونخوا کښې گرځېدلې یمه

«««««»»»»»

د غېرت په سر بازي کښي چې شي وروستو
 شرموي چې د قام غړي په شرمونو
 د ترلې مې حيا دارې کمځي ښي دي
 که تر بور مې خو نازيري په برېتونو

واڼه کال 1969م

«««««»»»»»

د دنيا په هر يو ښکلي څيز مين يم
 زه په حسن مين يم په خلقونۀ
 هر څښتن د تورو سترگو زما يار د م
 زه په وارو مين يم په يوۀ

«««««»»»»»

ترينه اوري که تروې ترڅي خبرې
 خو حق تل خوري د باطل سره ډغري

تاريخ وياړي د روښان په ملنگانو
 که لښکري د اکبر وې زور اوړي

«««««»»»»»

اے د وطن غریبه پېژنی څه؟
سترگی سره دې د محنت ټیټې دي
دا چې دي ډکې ستاله وینو زو
غریبه ستا دینمنې دا خټې دي

«««««»»»»»

څوک غمجن دي چې بېگاله به زه څه خورم
د چانه خوښېږي دا چې به څه څه خورم

څوک چېراند خورا کونو انتخاب ته
څوک خفا چې به ډوډی او که وانسه خورم

جمرو د کال 1970م

«««««»»»»»

بس کښې چې مړ شي پنجابې نو ورکړې لس لکه ته
ځکه چې دا د پنجابې او پنجابې هم قیمتي دے
چې پرې زاړه کوټه راپرېوځي او پښتون مړ شي
نو پنځه لکه دي ډېرې پښتون کم قیمتي دے

«««««»»»»»

له کور چې اووځي پښتنه بي پردې
جامې يې هم وي داسې سپکې غوندي

چاته به ښکلې لکه حوره ښکاري
خو ماته ښکاري د شيشکې* غوندي

*شيشکه مسيد و کښي نخري ته وائي-

«««««»»»»»

سري ټول په نوم سري دي خو ښاغلي دي ټول چرته
دا ازلي برخه رسي يـؤ نيم بختور ته

لرښتون که سترگې پټې کړې چې خپر د زه خوبچ يم
د بونود مور بوئي به را رسيري پښور ته

«««««»»»»»

هائيکو

کشلی ځووني زیره پگری دې په سر
 داسې کشیژی لکه ولیژ دې چې
 په دوا کي جینگ د مني زیرې گپدی

«««««»»»»»

زه تا په خوب کښې ته ما خوب کښې وینې
 چې زه ځان خوب کښې ته ځان خوب کښې وینې
 راشه بدل کرو چې خوبونه سره

«««««»»»»»

دا بېر سر څیرې گربوان یې ولې؟
 ما وې چې دا لېونه ستا مینې کړم
 اشنا مې وېل چې دهشت گرد لیده شي

«««««»»»»»

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**